

24

НОВЕ

N3

К. 6474

1934

24

24/4

МИСТЕЦ

ТВО

87752

1928

**КРАЄВИЙ ВІДДІЛ
ВУФКУ**

ХАРКІВ,
вул. К. Лібкнехта, 5
Телефон 20-96 і 15-85

ДЕРЖКІНО-ТЕАТРИ ВУФКУ

3 вівтірка 17 січня

1-й

ІМ. К. ЛІБКНЕХТА

вул. К. Лібкнехта

Каса з 5 год.

2-й

ІМ. КОМІНТЕРНА

вул. 1-го Травня

Каса з 4 год.

3-й

ЧЕРВОНИЙ МАЯК

Сергіївський майдан

Каса з 4 год.

4-й

ІМ. К. МАРКСА

вул. Свердлова

Каса з 5 год.

5-й

ІМ. ДЗЕРЖИНСЬКОГО

вул. Свердлова

Каса з 5 год.

В робітничих
районах

6-й

ЖОВТЕНЬ

вул. Жовтневої Ре-
волюції. № 32
(кол. Москалівська)

7-й

ПРОЛЕТАР

(кол. Сучасний)

ріг Кладовищенської
та Гітської вулиць

Каса з 4 год.

ПАРИЖАНКА

**КАТЕРИНА ≡
≡ ІЗМАЙЛОВА**

**≡ ≡ МІНАРЕТ
СМЕРТИ ≡ ≡**

**КОРОЛЕВА ≡ ≡
≡ ≡ ЛІСІВ**

1 серія

ТРИ ЖИТТЯ

1 й 2 серії

ПОЕТ і ЦАР

**ТАВРО
ЗЛОЧИНСТВА**

2 серія

**ТАВРО
ЗЛОЧИНСТВА**

3 серія

**ХАРКІВСЬКА
ДЕРЖАВНА
ОПЕРА**

РИМАРСЬКА, 21.
Телефон 1—26.

ПРОДОВЖЕНО ПРОДАЖ

АБОНЕМ.
ТАЛОН.
КНИЖ.

Вівторок 17 січня
Абонем. I циклу літ. В.

ЧЕРВОНИЙ МАК

балет на 3 дії, 24 епізоди

Четвер 19 січня
Абонем. II циклу серія А.

ПРЕМ'ЄРА

ЛЕБЕДИНЕ ОЗЕРО

Балет на 4 дії

Субота 21 січня
II цикл абон. Е.

СНІГУРОНЬКА

Опера на 3 дії з прологом

Середа 18 січня

Абонем. I циклу літ. Б.

КАРМЕН

опера на 4 дії

П'ятниця 20 січня

ЧЕРВОНИЙ МАК

Балет на 3 дії, 24 епізоди

Всі квитки продано

Неділя 22 січня—вистави немає
Вівторок 24 січня Абон. Д.

ЧЕРВОНИЙ МАК

ДЕРЖАВНЕ КОНЦЕРТОВЕ БЮРО

СЕЗОН 1927-28 р.
ХАРКІВ

ТЕАТР
ДЕРЖАВ. ОПЕРИ

ПОНЕДІЛОК 30 СІЧНЯ

8-й АБОНЕМЕНТНИЙ КОНЦЕРТ

ЗА УЧАСТЮ

СТЕПАНОВОЇ та МІГАЯ

ПОЧАТОК о 8½ год. веч.

Квитки, що залишились, продаються в касі театру

ДЕРЖАВНИЙ
ДРАМАТИЧНИЙ
ТЕАТР

„БЕРЕЗІЛЬ“

Бул. Лібкнехта 9
Тел. 1—68.

ЗАКРИТІ ВИСТАВИ

БРОНЕПОЇЗД

17—20 школи
19—26 „
20—спілка друкарів
23—1 школи

Середа 18 січня — 30 школи

СЕДІ

Неділя 22 січня

БРОНЕПОЇЗД

Всі квитки продаються

Початок о 8 год. веч.

Квитки продають з 11 до 2 год.—від 5 до 8 год.

ЦЕНТРАЛЬНА
— НАУКОВО-УЧБОВА —

РУССКИЙ ДРАМАТИЧЕСКИЙ ТЕАТР

**ПОМЕЩЕНИЕ
ГОС. ЕВР. ТЕАТРА**
бывш.
Малый Театр
Харьк. Набережн. 6
Тел. 35-54

ПОСЛЕДНИЕ СПЕКТАКЛИ

Вторник 17, среда 18, четверг 19 января
Премьера!!! **МАРКИТАНТКА СИГАРРЕТ** **Премьера!!!**
пьеса в 6 част. Постановка—Хорват

У. С. С. Р.

:: ХАРЬКОВ ::
Зимний Сезон
1927-28 года

Пятница 20, суббота 21 января

ЦАРЬ И ПОЭТ Мелодрама в 8 картинах
Пост. Алексеева худ. Пеленкин

Утренник. Воскресенье 22 января Вечером
КИНО-РОМАН ЛЮБОВЬ ЯРОВАЯ
Постановка Хорват худ. Пеленкин пьеса в 5 д. пост. Алексеева

**НАЧАЛО
СПЕКТАКЛЕЙ
РОВНО
в 8 час. веч.**

БЛИЖАЙШАЯ ПРЕМЬЕРА
ВРЕДНЫЙ ЭЛЕМЕНТ

Зав. худ. частью **А. С. Самборская**. Художник **Н. К. Пеленкин**
Директор **И. С. Вайнберг** Администратор **Георгий Бунин**
(Главн.) Администр. **Я. Подольский**

После 3-го
сигнала вход
в зрительный
зал закрыт
::: для всех :::

РУССКИЙ ТЕАТР Х. О. С. П. С.

Вторник, 17/1 Основнянский ж. д. театр
Среда 18/1 театр клуба им. т. Калинина
Четверг 19/1
Пятница 20/1 Театр клуба Милиции

МАРКИТАНТКА СИГАРРЕТ

Пьеса в 6 картинах.

Суббота 21/1
Театр дома Красной Армии

„ПРИГОВОР“

пьеса
в 12 эпизодах.

Воскресенье 22/1
Основнянский ж. д. театр

„КОНСТАНТИН ТЕРЕХИН“

2 раз

Главный режиссер **Д. А. КРАМСКОЙ**, Художник **С. Ф. ИЛЮХИН**, Управляющий театром **Е. И. ЧИГРИНСКИЙ**
Администраторы: **П. ПРИХОДЬКО** и **В. ШУМСКИЙ**.

**ПЕРШИЙ
державн.
театр для
ДТЕЙ**
вул. СВЕРДЛОВА, 18

3 17 до 24 січня

ЛЮБОВ

Режисер **КРИГА**
Художн. **ЦАПОК**

І ДИМ

Початок о 1 годині.

Дир. театру **О. Я. ГОРОДИСЬКА**
Гол. адміністр. **А. Б. ЯКОВСОН**

[792 (477) (05, 1927)]
Рік видання IV

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

НОВЕ МИСТЕЦТВО

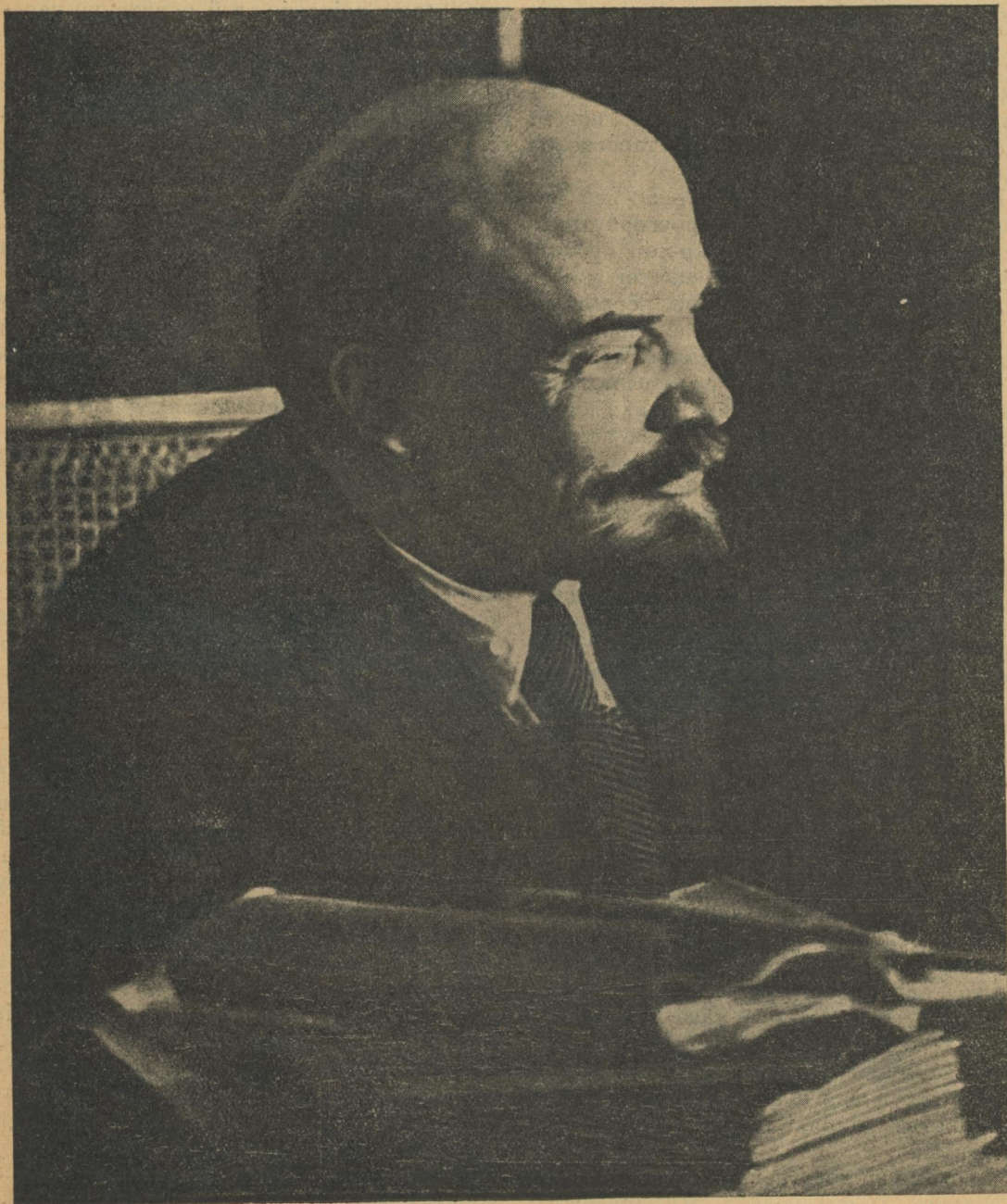
ТИЖНЕВИК
ВИДАННЯ ВІДДІЛУ МИСТЕЦТВ УПО УСРР

Редакція: Харків, вул. Лібкнехта, № 9
Телефон № 1-68.

№ 3 (73)

17 СІЧНЯ

1928

1924

1928

За Леніновим гаслом

„Мистецтво належить народові“. Так сказав Ленін і під цим гаслом переводиться робота партією й радянською владою в галузі мистецтва.

Ми так звикли до обставин, що серед них живемо й працюємо от уже 11-й рік, що іноді нам трудно навіть уявити щось інше. Тим часом обставини ці такі, що жодна країна в світі не робить і десятої частки того, що робить радянська влада й партія в справі наближення мистецтва до широких робітничо-селянських мас, в справі опанування ними мистецьких надбань попередньої буржуазної доби й втягнення до процесу творення нової культури все нових кадрів пролетарського молодняка.

В жодній країні світу процес цей не розгорнувся, та й не міг розгорнутися так широко, як у нас — в країні пролетарської диктатури, де всі засоби матеріальної й духовної культури перейшли до рук робітничої класи й де твориться пролетарська радянська державність.

Вся практична робота радянських органів проходить під знаком наближення мистецтва до мас. Художні Вузи, технікуми, профшколи, курси підготовки й перепідготовки — готують керівників масового самодіяльного мистецтва в клубних і сельбудівських мистецьких гуртках, художніх виконавців концертно-музичних і вокальних програм, акторів, керівників масових художніх студій і т. д. Сотні малих і великих театральних колективів обслуговують робітничі райони й селянську периферію (роб-сельтеатри), тисячі хорів при робітничих клубах, сельбудах, профсоюзів і низка досконаліших капел провадять роботу в справі музичного виховання мас, даючи зразкові твори вокального мистецтва. Виставка образотворчого й пластичного мистецтва, система пересувних виставок, що обнімають широку територію й дають можливість широкого ознайомлення з кращими мистецькими творами, масові екскурсії до музеїв старовинного й нового мистецтва, організовані радянськими й профсоюзними установами — така радянська система наближення мистецтва до мас, опанування мас здобутками духовної культури й висунення нових творчих сил для будівництва соціалістичної культури й мистецтва.

Економічні досягнення нашої країни, а значить і поліпшення матеріального добробуту робітництва й селянства, політичне виховання широких мас — все це

передумови до зросту культурних потреб і вимог цих же мас, до активного сприймання мистецтва й до активної участі в творенні нових мистецьких цінностей. Вимоги ростуть з кожним днем і разом з цим ускладняється система задоволення їх, ширшає робота що до обслуговування державними й професійними органами широких мас мистецтвом.

Але Ленінова партія не тільки вирішила принципіально, а й практично перевела й переводить одночасно в життя ще друге гасло — це творення національної культури, а значить і національного мистецтва. І в цій галузі ми маємо колосальні досягнення, що виводять українське мистецтво із стану провінціалізму й обмеженості на широкий шлях творення інтернаціонального мистецтва в формах, властивих українському пролетаріату й селянству.

На одинадцятім році існування нашої пролетарської держави і в день четвертої річниці смерті нашого вождя і учителя Леніна, про це ми можемо говорити вже не тільки як про принципіальну установку, а як про dokonаний факт, як про повсякденний й творчий процес, скерований на будівництво пролетарського мистецтва.

Це наше неосяжно велике досягнення ми так само іноді не дооцінюємо, часто не вміючи урівноважити бажане з можливим в даній конкретній обстановці, маючи спадщину царату, наслідки кількох сотрічної повної ігнорації національних культур.

На четверті роковини смерті Леніна ми вправі констатувати, що не тільки не відступили від проголошеного ним гасла, але поглиблюємо його в нашії щоденній роботі й маємо вже зараз досягнення, що дають нам право стверджувати дальший рост і ставлять передумови виходу нашого мистецтва на інтернаціональну арену.

Десять років тому ми навіть не мали про те, що зараз є уже довершеним конкретним фактом. Ці досягнення в галузі мистецтва, що ми маємо їх в нашії пролетарській державі, зобов'язують нас, на них ми не можемо вже зупинитися, а мусимо йти далі, посилюючи темп, втягаючи в процес творення мистецтва ширші кола пролетаріату й селянства.

Так розумів Ленін поставлене нами з початку цієї статті проголошене ним гасло, і так ми його переводимо в життя шануючи пам'ять вождя.

„Бронепоезд“ в театрі „Березіль“

Дуже інтригувало, що зробить з п'єси Всеволода Іванова театр „Березіль“. Вперше театр взявся показати сторінку революційної боротьби за межами України, і не в глибині віків, де можливі узагальнення, а з недавніх часів і при тім у тій частині Радянського Союзу, де ця боротьба позначилась специфічними формами, породженими стільки ж специфічним суспільно-соціальним укладом життя.

„Бронепоезд“ — сторінка партизанської боротьби сибірських селян з білогвардійщиною й інтервентами. А Сибір дика й незрозуміла. Незбагнуті тайни ховає в своїх таємних нетрах цей похмурий і молодий, золотий і каторжний край. Сибір залюднена де-не-де і на половину тими, хто колись „от царского гнева бежал“, або кому „царский гнев“ призначив місце в несходимій, моторошній сибірській тайзі. В тайзі свої закони, своя мораль, своя логіка — тільки одна залізнична лінія перерізує кілька тисяч кілометрів тайги.

І коли автор п'єси у великій мірі вивітрив таємний дух своєї одноіменної повісти, переробляючи її на п'єсу, обкаранав романтику поеми про гігантів з над далеко-східного моря, підмінивши її псевдо-революційним драматизмом, то від цього тільки програла п'єса й ще опукліше виступили в ній ті місця, де залишилася незайманою опоетизована сибірська селянська стихія.

П'єса лишилася по-сути глибоко етнографічною з специфічно-сибірською селянською стихією, що становить у ній ідейний і драматичний кульмінаційний пункт.

Герой її заможний селянин Вершина. Він на початку лише не суперечить, щоб соціальна революція в особі сибірського ватажка її Пеклеванова проходила повз нього „странником“ і готовий навіть допомогти їй, коли „де буде знайомий чоловік“. Далі ж, коли в нього інтервенти забили дітей і спалили скирти хліба, Вершина стає на чолі селянського повстання, з голими руками веде селян на білогвардійський панцирник, здобуває його й навіть спричиняється до перемоги робітництва в місті. Це одна сила революції, змальована дужими й барвистими мазками й полишена опоетизованою в п'єсі.

Друга сила, голова Ревкому Пеклеванов і кілька робітничих постатів в п'єсі тільки накреслені. Спершу Пеклеванов приходить до Вершини з неясною метою, може навіть, щоб сховатися в нього на

займанці після невдалого повстання, а потім, довідавшись, що Вершина тепер уже сам повз нього може „странником пройти“, закликає його підняти на повстання селян. В другім епізоді Пеклеванов з'являється перед глядачем організатором нового повстання в місті, а далі сходять із сцени, поступаючись місцем досить неоднотайній групі робітників із залізничного депо.

Антагоністична сила репрезентована двома персонажами — капітаном Незеласовим, командиром бронепоезда й прапорщиком Обабо. Незеласов романтик і неврастеник, часом просто незрозумілий, а Обабо протиставлення революційній групі селянства тих виходців з нього, що за ради „Георгія“ стали на бік своїх класових ворогів.

Мавши такий матеріал театр в сценічному перетворенні його міг піти двома шляхами: або шляхом найменшого опору, щоб-то залишити незайманим етнографізм та ідейну суть п'єси і, як це зробив московський Художній Театр, дати натуралістичний спектакль, або подати його в гострім театральнім плані, безоглядно на сибірський дух, щоб центр ідейної ваги, коли не перенести з першої на другу революційну групу, то принаймні встановити поміж ними певну рівновагу. На перше „Березіль“ піти, звичайно, не міг, бо це не в його природі. На друге він мусив піти й цілком правильно зробив.

Постановник „Бронепоезда“ режисер Тягно, трохи скоротив кінець п'єси, де в автора була ще сцена в батьків Вершини. Він уточнив де-які місця її, поробивши копюри. Трохи в іншій трактовці подав де кого з персонажів. Поглибив сцену в Незеласових, примусивши їх оселитися не в крамниці квітів, як у автора, а в крамниці дитячих іграшок і грати з цими іграшками. Проте перебороти матеріал цілком йому все таки не пощастило.

Недотриманість одностілю в п'єсі, позначена різною манерою й експресією обрисовки персонажів одбилася й на сценічній подачі її, де режисер силкується, зробивши з Пеклеванова символ, протиставити його стихійній силі Вершини. Однак цей прийом, задумом цілком правильний, не вдавсь тому що його не додержано до кінця в першій акті й докрано потім третім актом спектакля. Що хотів режисер? Коли не помиляюся, то він хотів подати ситуацію так, що Пеклеванов, після третього невдалого повстання в

місті приходить до Вершини, щоб використати його авторитет на селах. Словом хотів дати керівництво подіями в руки робітничого ватажка. На це явно натяють копюри пороблені в тексті сцени зустрічі Пеклеванова з Вершиною й символістична подача Пеклеванова та особливо акцент на передачі Пеклевановим Вершині револьвера. Але тут є ще певна доля неясности ситуації, яку усугубляє надзвичайно немічний усіма сторонами, третій акт спектакля з робітниками, що показують на сцені швидче приклад неорганізованости, ніж ту пролетарську солідарність і дисципліну, яка перемогла з десятків інтервентів.

Селянська стихія морем розлита в п'єсі Всеволода Іванова полонила й у спектаклі недовокровні епізоди, що мали знаменувати собою пролетарську природу революції, і поглинула їх тією щирістю з якою її автор оспівав, очевидно відчуваючи й приймаючи ближче до серця романтику селянської партизанщини, ніж героїку пролетаріату.

Тому спектакль вийшов такий піднесений в тій частині, де починає наростати, хвилями накочувати на сцену кремезна, загартована в боротьбі з непривітною природою „мужича“ сила, хоч і боязкувата за свою шкуру, проте непереможна в гніві. Тому зноситься майже до верхів сценічної переконливости епізод на залізничній колії, де ця „мужича“ сила йде штурмувати голіруч закований у броню поїзд капітана Незеласова—„найкраще досягнення російської техніки“. І тому спадає він до ледве чутного мурмотіння в тих місцях і епізодах, де режисер, безсилий осилити фольклорність п'єси та її драматургічну немічність,

силкується побороти селянську істоту твору Всеволода Іванова символістичною трактовкою поодиноких персонажів і експресією в подачі другорядних, часом тільки нуднуватих, а часом зовсім зайвих епізодів п'єси.

Врятувати „Бронепоїзд“ Всеволода Іванова на сцені українського театру марна річ—його можна що найкраще не ставити.

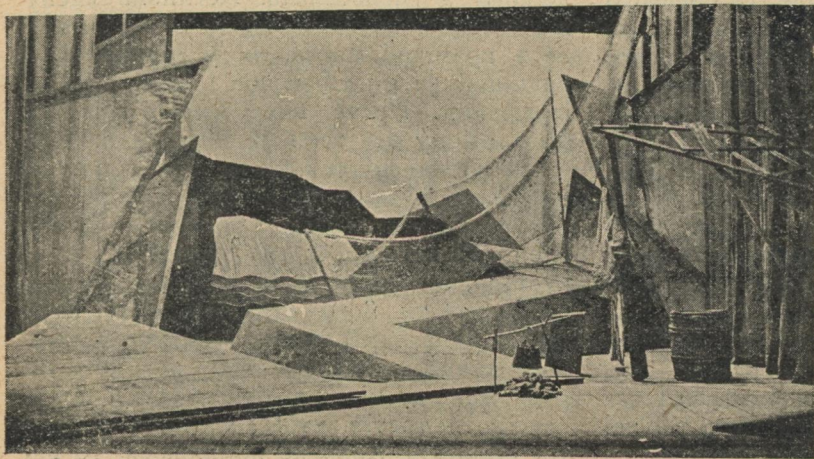
В частині формальний спектакль також вийшов двоїстий, напів березолівський, міцний перейнятий глибоко думкою автора незабутньої „Жакерії“, напів блідий і часом навіть (сцена на залізничній станції, увесь третій акт), безпорадний.

Але що найхарактерніше й найдивніше в нім—це та розбіжність поодиноких елементів вистави, якої ніколи не доводилось спостерігати на сцені „Березоля“ і якою позначився „Бронепоїзд“.

Насамперед режисер і художник. Режисер дає прекрасну сцену, міцно злагожену, переконливу й мистецькі майстерну, а художник в цій місці спектакля дав якесь безладне нагромодження заліза, дерева й кольорового полотна (приклад перший акт). І це тоді, коли мотив установки для художника сам напрошується на міцну, монументальну форму (надморська дамба). Взагалі про роботу художника в „Бронепоїзді“ доводиться сказати, що вона не поєднана суцільно з режисерським планом спектаклю, хоч місцями цього додержано, прикладом, залізнична лінія й каюта в бронепоїзді художником розв'язані майже бездоганно супроти попередніх робіт худ. Шкляева.

Акторський склад „Бронепоїзда“ в міру допоміг режисерові і в міру нашкочив йому. Бо коли Сердюк—Васька Око-

рок своїм п'яним революцією, молодечством на своїх плечах вивіз усю сцену на дзвіниці, то Мар'яненко—Вершина, дав не зовсім вірний тип ватажка трьох повітів селян, виглядав швидче схожим на свого ж таки Гонту з „Гайдамак“, ніж на „рыбака многих поколений“ Всеволода Іванова, при тім, впадав раз у раз в натуралізм. І коли Радчук—Семен Семенович двома чи трома репліками залишив-

Держтеатр для дітей у Києві
Макет до постановки п'єси „Вільгельм Тель“

Держ. драмтеатр в Одесі.—Арт. Мещерська в ролі Гуцули („Собор Паризької богоматері“).

ся недовго в пам'яті, то Шагайда — капітан Незеласов своїми істериками ні трохи не допоміг глядачеві збагнути, що воно за людина був отой капітан і для чого власне він плутається по сцені. Тут капітана Незеласова спіткала та сама доля, що завжди випадає персонажам, які з волі режисера грає в „Березолі“ арт. Шагайда — його подано трохи схожим на істеричного манекена.

Долінін на початку п'єси чітко й стримано почавши Пеклеванова, (не добре тільки, що під Леніна він підробляється) далі в сцені з дружиною, матросом і селянином послаблює напруження. Титаренко занадто старить дружину Пеклеванова. Добровольська досить жива Варя, але дуже одноманітна в жестах і інтонаціях. Карпенко — Обаб дав правдивий тип служки за Георгія.

Надзвичайно пам'ятливу постань дають Ходкевич — Син-Бинь-у і Машиніст бронепоезда Свашенко. Зовсім неприкаяна метушиться по сцені за винятком кількох, уся група робітників у майстернях з третього акту й біженці на станції.

Нарешті треба згадати Машу — студент Михась і Подо-

рожнього — шпик японець, що краще інших епізодичних персонажів лишаються в пам'яті.

На чий же рахунок кінець-кінцем записати ті недоліки, що прийшли з „Бронепоездом“ на сцену „Березоля“?

В кожному разі не на рахунок режисера Тягно. Він зробив максимум щоб показати достойно березолівської сцени першу п'єсу руського автора, свідомий того, що це новий крок до поширення репертуарного діапазону театру.

І не художник Шкляїв винен тут, хоча він не поставився до своєї роботи так уважно й ретельно, як режисер, давши менше, ніж міг дати, судячи з його роботи в самім „Бронепоезді“.

Тим паче не доводиться винувати акторів. Правда в цій частині спектакль також нерівний і позначений двоїстістю, бо одна група акторів (Мар'яненко, Козачківський, Пилінська, Іловайська) не додержується загального тону спектакля, а решта виконавців також не бездоганна в частині трактовки персонажів, проте й тут, як і в режисерській роботі, за малим винятком ділали причини залежні менше всього від акторів.

Ахілесова п'ята „Бронепоезда“ етнографічність самої п'єси, та її ідейна установка, яку навряд чи можна перебороти. Значить винен тут театр хіба тим, що взявся ставити „Бронепоезд“.

В. Хмурий

ВУФКУ—„Проданий апетит“. Проф. Фук — Лісовський

Про річеве оформлення сцени

(В порядку обговорення)

З поміж усіх ділянок театру найменше освітлена та, що нині називається річевим оформленням. А тим часом навряд чи можна сперечатися про те, що висвітлити її треба як найдокладніше. Треба це зробити по-перше тому, що наша театральна критика до цього часу ще не сказала своєї думки про роль художника в будівництві нового театру, а по-друге тому, що користуючись сприятливими умовами, художник посів занадто багато місця там, де на першому місці мусить бути актор.

Треба признатися, що не зважаючи на девіз художників—„ми допомагаємо акторові“—оформлення сцени в сучаснім театрі часто й густо не тільки не помагає йому, а навіть заважає, бо найсумлінніші художники в театральній роботі цікавляться своїми живописними, або конструктивними завданнями більше ніж актором.

Цілком зрозуміло, що за сучасних економічних умов художники кинулись до театру. Зрозуміло й те, що шукаючи нових шляхів театр запросив їх. І не зрозумілим лишається тільки одно—чому художник, прийшовши в театр допомагати акторові, забув про нього, і чому актор до нині не нагадав йому про себе.

Таке явище можна пояснити тим, що культура художника значно старша за культуру актора й бувши дужчим, художник посів більше місце, ніж йому належить у театрі. Проте такий стан річей часто непутить глядача, тому, що примушує його судити про спектакль і про його мистецький напрямок більше з річового оформлення цього спектаклю. А коли взяти на увагу ту нерозбириху, що панувала серед самих художників, то стане зрозумілим, який хаос панував в головах глядачів, що не могли кінцець-кінцем одрізнити де ліве й де праве мистецтво театру, а де й звичайнісінька собі халтура.

В результаті ми прийшли до того, що не тільки звичайний, масовий глядач, а й

самі актори і, навіть, частково режисура, збиті з пантилику, щиро вважали, що коли вони, ризикуючи зломити собі карк, вправляються на станках, то в такім разі вони лівий театр, а коли працюють в павільйоні то правий.

Це звичайно говорить не про кращих наших майстрів театру й не про досвідченого глядача.

Одначе, небагато орієнтувалися в прийомах самої гри й за цією ознакою виносили присуд виставі.

Як може глядач зосередити свою увагу на невеличкій постаті актора, зорієнтуватися в тонкощах його гри, коли художник ставить і будує перед його очима десятиметрову машину, що до всього часом ще й крутиться.

І це силкуються назвати допомогою акторам...

Яку ж все-таки роль грав художник останніх років у театрі,—позитивну чи негативну.

Не зважаючи на все, сказане вище доводиться визнати роль художника в театрі останніх років позитивною. Художник допомагав руйнувати старі театральні канони, він допомагав пробивати щілину в міщанських смаках публіки, а для того, щоб згуртувати акторську масу, може й потрібні були ті споруди, що їх будував художник на сцені. Актор, злетівши одного прекрасного дня із затишного крісла Художнього Театру на вершок конструкції, змушений був хоч-не-хоч помислити й звернути увагу на те, чого раніше він не помічав. Художник був цінний для театру тим, що кожного дня заважав акторові грати так, як він звик і тим штовхав його шукати нових форм. Але ця позитивна роль може перетворитися в негативну, коли художник завчасу не зупиниться, а зупинитись час, бо актор уже проспався й буде далі сам продовжувати почату роботу,—заважати йому вже не слід.

КОЖНИЙ РОБІТНИК МИСТЕЦТВА Й КОЖНИЙ,
== ХТО ЦІКАВИТЬСЯ МИСТЕЦТВОМ ==

Повинен бути передплатником ілюстрованого

тижневика

„НОВЕ МИСТЕЦТВО“

Умови передплати на 1928 рік: на 12 м.—8 крб.
на 6 міс.—4 крб. 25 к., на 3 міс.—2 крб. 25 коп.

Я не говорю, що художник мусить щезнути з театру.

Раз у театрі є елементи здорового сприймання, то мусить там бути художник, що їх оформляє.

Однак раніше ніж перейти до справи про те, яку роль надалі має відігравати в театрі річове оформлення сцени, розглянемо коротенько типи тих установок, що їх дали художники за роки революції.

Перший тип—експресіонізм, другий—архітектура, третій—конструкція, що поділяється на абстрактну й асоціативну, щоб-то таку, що говорить нам про те, чи інше місце дійства. Згадані два типи конструктивної методи в свою чергу діляться на: а) установка, що згортається, щоб-то коли поодинокі елементи одного стилю згортаються то в одну, то в другу картину, б) установка складена з поодиноких елементів не зв'язаних в одно ціле, і в) установка, що розгортається,

цеб-то коли якась м о н о л і т на конструкція поступово розгортається в цілу низку картин.

Наведеним вичерпуються головні типи оформлень і далі йдуть уже оформлення не чистих видів як говорять критики, найрозповсюдженіший з них „поміркований“ конструктивізм, що в нім є всього трохи. А сьогодні в театрах

частіше став з'являтися ще один принцип.

Він полягає в тім, що художники творять на сцені все те, про віщо вони раніше писали. Художники лівих напрямків принесли в театр обсяг і простір на тій підставі, що акторові зручніше грати, коли він має справу з трьохмірними речами. Але всі ці трьохмірні речі умовні й спрощені. Художники ж правих напрямків вжили тих самих принципів трьохмірності до річей зовсім неумовного характеру. Таким чином на сцені з'явилися збудовані будинки, бронепоезди, пароплави й т. інш. Це явище треба розглядати як спробу правих театральних угруповань, омолодити старі декоративні прийоми. Проте метода ця навряд чи втримається довго, по-перше тому, що вона все таки не розв'язує завдання найяскравішої подачі актора, а по-друге, тому, що оформлення даного типу надто неповоротні й коштовні.

Будовані майже натуралістичні декорації є по суті реакція на всі ті експерименти, що пророблялись за останній час над театром і глядачем.

Отже оформлення спектаклів завжди різнилися своїми мистецькими принципами й який з поміж цих принципів візьме гору надалі це покаже майбутнє. Одно незаперечне треба, щоб художник усвідомився того, що в театрі основну роль грає актор, а він тільки допоміжна сила.

Художник мусить давати таку установку щоб жодна лінія й жодна фарба не заважали глядачеві бачити актора. Він мусить стати скромнішим і обережнішим в своїх дерзаннях, він мусить пам'ятати, що кінець-кінцем, щоб він не затіяв, у нього завжди мусить бути формула: актор плюс установка, а не навпаки.

Ми стоємо на тій грані, коли корисні й потрібні в свій час принципи експресіонізму й конструктивізму виявляють тенденцію перетворитися на непотрібні естетичні форми. „Естетів від конструктивізму“ вже є дуже багато. Час зупинитися. Підсумувати те, що ми зробили і, вибравши найпотрібніше та найкорисніше з усіх течій, йти далі до нового.

Це нове на мою думку мусить полягати в розв'язанні сценічного простору так щоб актор на сцені в першій ліпшій позиції, в першій ліпшій ракурсі лишився фокусом, і переломляв всі промені спектаклю.

Г. Руді.

Відомий французький артист Шарль Дулен в костюмі ворожбитів

„Снігуронька“

(Столична опера в Харкові)

Римський-Корсаков корінням і установкою своєї творчості був народником, але жив і діяв в ті часи коли розвиток капіталістичних форм господарства силою своєї економіки почав вибивати з під народництва його соціальний ґрунт (село).

Тому народництво Римського-Корсакова дуже не подібне до войовничого народництва Мусоргського, Успенського, Некрасова, у яких нарід (село) його побут, його пісня, мали бути могутньою „чорноземною силою“, що мала відродити ідеальний соціальний лад на землі. У Римського-Корсакова цієї віри в могутність чорноземної сили немає, — вона сприймається ним, як певний красивий, емоційно-насичений міт, казка. І підходить він до неї не з голими руками, щоб брати її пригорщами та ліпити з неї свої твори а з тонкою, удосконаленою модерною технікою майстра.

Це своєрідне індустріалізоване, романтизоване народництво Римського-Корсакова дає нам вичерпуюче пояснення того, чому в його операх народня казка, міт, найулюбленіший сюжет з його опер мають казковий чи мітичний сюжет. Цікаво, що в цім вінку казок відбилися сучасні авторові події власне те, як він на них реагував. Саме, коли в „Снігуроньці“ яскравий сліпучий культ сонця цілком захоплює композитора і одводить його увагу назад в глиб віків то в „Кошці Безсмертні“ (1902) він дає яскравий символ ледяної реакції девятисотих років, а в „Золотому півникові“ (1908) — гостру політичну сатиру на царський режим.

„Снігуронька“ — це поема сонцеві, це пахуча на диво цілосна картина старо-

давнього патріархального побуту з його пантеїстичним світоглядом, з його „проводами масниці“, „гімнами Ярилі“ та іншими ритуалами доби натурального господарства й родового побуту.

Ідея казки про „Снігуроньку“ це ідея вічної зміни частин року (за Зимую — Весна, за Весною Літо і т. д.), це ідея животворної ролі кохання. Снігуронька розтала від сонця-кохання, бо не дано Весні бачити плоди на деревах. Загинув і Мізгір, що хотів на химерній квітоньці будувати своє життя. Остались жити Купава й Лель, це символи гарячого літа, землі що родить хліб...

З боку музичного — опера „Снігуронька“ чарує свіжістю своїх фарб і своїм весняним теплом. Багатий підбір народної мелодики й широке та майстерне використання системи музичних характеристик (т. зв. „лейтгармоній“ за термінологією самого автора). В цілому — закінчений мистецькі, закінчений цілосний своєю ідеєю — шедевр, твір, що надовго збереже силу діяти на аудиторію.

Як же його було подано на сцені Харківської Столичної Опери?

Режисер Лапідський (торішня постава) висунув на перший план елементи патріархального побуту, чим одразу надав „Снігуроньці“ певного хронологічного змісту. Тим то його Берендей — „цар“ в лапках, це батько, це старший в роді.

Затишні родинні стосунки Берендея із „своїм“ народом підкреслені в сценах Берендея з Купавою й зокрема Берендея із Снігуронькою. Цією трактовкою переведеною послідовно й глибоко, Лапідський надав теплий весняний казці глибокого тепла... людських родинних взаємин і тим зробив її, такою близькою й рідною для глядача.

Так сприйняли, так і трактували свої ролі артисти. Берендей — Середа дав викінчений образ патріарха, батька, старшого в роді. Купава — Литвиненко-Вольгемут — стихійну, перейняту сонцем і животворною силою землі, примітивну але цілосну своєю первісною примітивністю Жінку — майбутню матір. (Як гармоніювало їй її убрання!). Снігуронька в трактовці Сокіл повстала перед глядачем, як чиста, хороша дитина, що вперше бачить світ

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ НА 1928 РІК

ЩОТИЖНЕВИЙ

ІЛЮСТРОВАННИЙ ЖУРНАЛ

„ВСЕСВІТ“

Ціна на рік 7 крб. 20 к. На ½ р. 3 крб. 60 к.
Окремий № 15 коп.

Театр для дітей в Києві—„Одружіння“

Анучкін—Козаров

Агаф'я Тихоновна—Клен

Кочкарський—Павлен

і що по-за своєю волею, нерозуміючи сама чому, стала в центрі трагічних подій. Але момент переходу з дівчатка у дівчину — артистці не вдався, треба їй його опрацювати, поглибити. Мізгір — Будневич дав гарного „удалого добра молодця“. Прекрасний образ первісного (але не посучасному цільного й глибокого!) Дон-Жуана дала Златогорова. Навіть в епізодичних фігурах, як Бобиль — Дідківський, Бобилиха — Мартинович, Бірючі (Семенцов і Гудинчук) — почувалась майстерність і викінченість сценічного образу.

Очевидно майстерна рука режисера знайшла в артистах Харківської опери вдячний і талановитий — сценічно матеріал.

Цілком гармоніювали із загальним стилем танки в постановці Моїсеїва. Його скоморохи танцювали саме так, як на нашу уяву мали танцювати в давні-предавні часи Берендеївського патріярхату.

Треба одмітити також, що у всій виставі (власне у її музичному оформленні) почувалась тверда, сумлінна й талановита рука музичних керівників (Маргуляна й хормайстра Попова), почувалося це і в прекрасно злагоджених ансамблях і в тонко-нюансованому співові хору („Лель наш Лель!“) і в деталях подачі окремих партій.

В цілому хороша, празникова вистава, що цілком личить столичній сцені.

П. Козицький

Київський театр для дітей в першій половині сезону

(Інтерв'ю з керівником І. Десною)

Коли минулого року було важко підсумувати роботу нашого театру за весь сезон, то поточного сезону наш театр так виріс і уточнив свої завдання, що можна робити підсумки навіть за першу половину сезону.

Як звичайно, нам ще й сьогодні доведеться повторити, що п'єс для дітей та юнацтва немає, і безперечно, що в частині репертуарній ми й цього року наразилися на непоборимі труднощі. Проте в плані нашого зв'язу з школами, ми де-що знайшли, використавши у відповідній формі твори класиків.

Таким чином у нас пройшли п'єси: „Недоросток“ — Фонвізіна (пост. Деева), перероблений і наближений в міру спромоги сучасності, „Вільгельм Тель“ — Шілера (пост. Лундіна), перероблений нами так, що визвольна боротьба маси одсунула на останній план особисту героїку Теля. І нарешті „Одружіння“ — М. Гоголя (пост. Деева). Гоголеву комедію ми залишили без жодних змін, подавши її типу її в умовно-реалістичній формі.

Молодший та середній вік ми обслуговуємо вперше цього сезону п'єсою „Дон-Кіхот“.

Театр має дати цю п'єсу в плані музичної буфони.

Молодший вік широко обслуговує наш ляльковий театр.

Таким чином дитячого глядача ми своєю художньою роботою в цьому сезоні охопили цілком.

Одночасно з постановочною роботою ми переводили роботу педагогічного характеру, шляхом об'єднання дітей в різні самодіяльні групи при театрі.

В другій половині сезону ми покажемо: „Дядькова Томова хата“, „Кармелюк“ та „Захар Беркут“ І. Франка.

Наприкінці треба сказати що зріст нашого театру, наявно підкреслюють як наші постановки так і та увага, що їй звертають на театр глядач і різні громадські та мистецькі організації. Останнє дозволяє нам сподіватись, що в майбутній роботі ми підемо швидче вперед.

1-й Державний «Любов і Дим» театр

Відбудування заводу, зруйнованого й спустошеного в час громадянської війни, відбудування в тяжких умовах, коли контр-революція остаточно не була переможена, коли вона ще жила й переховувалася або з бандитами в ярах, або в затишних кабінетах спеців, що удавали з себе лояльних до нової влади людей—така тема „Любови й Диму“—Ів. Дніпровського. Тема занадто „спокуслива“ для театру.

І все ж таки театри майже не ризикують виставляти „Любов і Дим“: Театр ім. Франка в Києві та Харківський Театр для Дітей тільки на це й зважились. П'єсу написано щось коло трьох років тому, написано під впливом не досить ще перетравлених зразків театральної агітки. Тому й бачимо в ній властиві агітці риси—відсутність психологічних мотивацій у вчинках героїв і зв'язана з цим схематичність образів, коли персонажі п'єси не живі люди з м'ясом і кров'ю, а лише правлять за ру- пори для певних ідей. Зрозуміло, як важко ставити таку п'єсу сьогодні, коли глядач вимагає серйозного обґрунтованого висвітлення проблем, що виникли в обставинах боротьби за нові форми життя.

Проте Театр для Дітей має справу з особливою аудиторією, на яку чинність цих міркувань не поширюється або не цілком поширюється. Принаймні де-хто з керівників театру гадає, що схематичність п'єси дитячому сприйманню не шкодить. Припустім, що це правильно. Але дитяча чи юнацька (для неї призначається „Любов і Дим“) аудиторія очевидно ще більше, ніж аудиторія дорослих вимагає яскравого сценічного перетворювання, перекладання на

„мову театру“, тих чи інших образів, тих або інших ситуацій. Театр для Дітей—це ясно, скільки ми спостерігаємо дитячу аудиторію—в найбільшій мірі мусить бути „театральним театром“—вражати він мусить максимально театралізованою ситуацією й образом, хоч би це навіть йшло інколи і всупереч формальній логіці.

„Любов і Дим“ зацікавила Театр для Дітей, як художній документ, що говорить про боротьбу пролетаріату на економічному фронті.

Але із сказаного вище про п'єсу ясно, що саме ця п'єса вимагає для юнацької аудиторії особливо пильної обробки в напрямі її театралізації. В постанові театру для Дітей (реж. І. Крига) в п'єсі пороблено доречні й вдалі скорочення, перемонтовано її, з чотирьох дій зроблено три і т. інш. але режисура мало звернула уваги саме на театралізацію п'єси—„Любов і Дим“ показано власне, так як її написано. Тим часом п'єса як видно із сказаного вище вимагає не перемонтажу, не технічної лише переробки, а й ґрунтовної текстуральної.

І „надлюдина“ Шура, і неясна, мало зрозуміла в автора Іра, і

мало виразні робітничі бандитизмі вмотивовані і перенесено в поста- примуше „будувати“ нього тут є чимало зуміти цей складний ще тяжче.

Виходячи з рвучк дови діалогу й деяк сьо запровадив у і різкість руху. Вважа ливість поводження для Дітей— лише біл трима ста

Грати „Любов і рез зазначені власти тяжко.

І не багато в Театей найшлося „ясни тлі загалом маловира нання.

Зокрема можна Граєвського — (Кувад рову та Рас (Люс хоча перша грає й треба, та Романовсь на базарі).

«Любов і Дим» театр для дітей

о в час грома-
революція оста-
овувалася або з
удавали з себе
Диму"—Ів. Дні-

„Любов і Дим“:
ей тільки на це
тому, написано
ної агітки. Тому
ічних мотивацій
коли персонажі
за ру-
ку

мало виразні робітники, і не досить у своєму бандитизмі вмотивований Кувадло—все це так і перенесено в постанову. Це й дорослого глядача примушує „будувати гіпотези“ тому, що й для нього тут є чимало неясностей, а дітям зрозуміти цей складний вузол відносин очевидно ще тяжче.

Виходячи з рвучкої експресіоністичної будови діалогу й деяких сцен у автора, режисер запровадив у постанову певну гостроту й різкість руху. Вважаємо, що чіткість руху сміливість поводження актора на сцені в Театрі для Дітей—річ потрібна. Хотілось би

лише більшої послідовності й до-
триманості в цьому з боку по-
становника. Тим часом цих
приймів застосовується
лише в деяких індивіду-
альних сценах, через це
спектакль тратить на
стилістичній, форма-
льно театральній яс-
ності. При всіх тим треба відзначити чіткість мізансцен у по-
станові.

Між іншим варто було викреслити деякі для юної аудиторії різкі слова в п'єсі, але театр натомість ще й своїх додає—слова „зараза“, приміром, у автора нема.

Певна подвоєність характеризує й роботу художника (Цапок) в даному спектаклі: коли його оформлення розглядати, як робочу конструкцію для гри актора, то воно, по-перше, занадто громіздке, по-друге в ньому чимало незручних для гри комбінацій окремих частин. Коли ж воно мало дати перетворений завод, то в ньому абстрактні елементи (спіральні колони, що крутяться) превалюють над елементами, що ма-
ють нагаду-
вати завод.

На постанов-
ній роботі взагалі—
знаки поспішності.

Грати „Любов і Дим“ че-
рез зазначені властивості п'єси
тяжко.

І не багато в Театрі для Ді-
тей найшлося „ясних плям“ на
ті загалом маловиразного вико-
нання.

Зокрема можна відзначити
Граєвського — (Кувадла), Саха-
рову та Рас (Люсі і Катіш),
хоча перша грає й не те, що
треба, та Романовську (хлопчик
на базарі).

Й. Ш—ко.

юра, і неясна,
автора Іра, і

Кадри з фільму „Безпритульні“.

Лист з Америки

Найдивніша річ в сучаснім американськiм театрі те що він майже не відбиває американської дійсности, коли не рахувати деяких спроб поточного сезону. Переважна більшість п'єс, ставлених в кількох стах театрах Бродвею або п'єси європейського репертуару, що трактують так звані „проблеми“ життя європейського панства, або ж „безпроблемна“ американська нісенітниця, призначена для розваги втомленого клопотним днем американця. Так звані „мюзікал комеді“ та різні рев'ю, де вершок „мистецтва“ гарні дівочі ноги—це найпопулярніші спектаклі Бродвею.

З кількох сот постановок поточного сезону ледве можна згадати дві-три п'єси, що більше-менше гідні назви драми, комедії чи трагедії, але й ці нічим особливим не відзначаються і дуже швидко зникають з виду поступаючись місцем „мистецтву голих дівочих ніг“.

З початку сезону йшла на Бродвеї кілька тижнів досить гарна річ—„Розпростертий Орел“, що малювала як дільці з Вол Стріту підготовляють інтервенцію в Мексику. Заслужує на увагу й п'єса „Ревелрі“ (Гульбище) декілька епізодів з часів режиму покійного президента Гардінга—нафтова панاما то-що.

Тепер є чутка, що підготовляється й незабаром побачить світ п'єса на тему відомої справи Сакко й Ванцетті. Оце майже й все.

Серед показної пишноти й розкоші подиву гідне духовне убозтво, внутрішня порожнеча—це сьогоднішній театральний Бродвей за тією ж назвою, мав отже радію американський письменник Теодор Драйзер, що в статті „Життя, мистецтво й Америка“ сказав:

„Для мене є одна річ, що примушувала б мене сміятись, ваколи б не примушувала вона плакати; сто двадцять п'ять мільйонів американців, багатих настільки що можна їм заздрити, і між ними нема жодного видатного скульптора, поета, співака, музики, новеліста, актора“.

Останніми часами ситуацію на мистецькiм фронті довелося спасати європейцям і то в кіно в театрі, в музиці, майже в усіх ділянках багатогранного мистецького життя.

На Київській концертній естраді

За другу половину грудня в Києві було 4 концерти піаністів, 2—капели „Думка“, концерт „Дня музички“ в 5-й Держ. Музпрофшколі ім. Леонтовича та концерт у „Будинку Вчених“ з нагоди відкриття.

Ще минулого року навіть за несприятливих умов Секція Наукових Робітників спромалася влаштувати низку цікавих концертів (пам'яті Лисенка, Бетховена, Гріга та інш.). Цього ж сезону Буд. Вчених мав влаштувати цілу серію концертів (за історичними та іншими принципами). На першiм концерті виступали: Засл. Проф. піаніст Беклемішев („Полонез“ Лисенка), артисти опери Гужова, Донець, Кученко (арії з опер та романси), квартет ім. Леонтовича („Квартет № 1“ Костенка) та капела „Думка“ здебільшого народні пісні в обробці різних композиторів). Якщо не зважати на деякі деталі, треба визнати, що концерт пройшов гарно, і що він свідчить про серйозне ставлення Будинку Вчених до концертної роботи.

Як і минулого сезону, 5 Музпрофшкола імені Леонтовича перша в Києві святкує „День Музики“. В концерті брали участь тільки учні Музпроф-

Театр для дітей в Києві—„Вільгельм Тель“
Штауфахер—арт. Дамський

Зараз саме Макс Рейнгарт дивує тут американців з своєю трупкою. Поставлена ним п'єса „Смерть Дантона“, примусила майже всю американську критику стати на коліна перед генієм майстра німецького театру. Пару років тому Московський Художній Театр викликав тут цілий фурор. Що року приїздить сюди з Парижа Микита Балів з своєю „Летучою Мишею“ й має великий успіх.

Мова Рейнгарта, мова Станіславського й Баліва не зрозуміла для переважної більшості слухачів (вони не ставили тут нічого по англійськи), а проте успіх мали колосальний. Їх розуміли мозки, чули вуха й бачили очі.

Того було досить, щоб заповнити всі місця театрів, де вони виступали з своїми трупами.

Евг. Крук

школи, при чiм симфонічний гурток школи серед інших творів (Глінки, Моцарта, Веркiвського, Глазунова) виконав новий твір Вірьовки—„2 українські народні пісні“.

Піаніст Егон Петрі свій перший концерт присвятив виключно Листові. Творчість Листа чи не найближча й найрідніша інтерпретаційній індивідуальності Петрі. І тому, виконуючи твори Листа, він майже завжди яскраво виявляє свою велику виконавсько-піаністичну майстерність. І це Петрі своїм першим концертом ще раз підтвердив,—артист за цього концерту розгорнувся й блискуче виконав понад 20 Листових композицій. Програму ж другого концерту було складено з творів різних композиторів (Скрябіна, Прокоф'єва та інш.). Можливо, що саме через це 2-й концерт Петрі був менше цікавий: витончена звукова тканина Скрябінових творів з їх вигадливим ритмом, динамічним визерунком далека Петрі, характерні риси артизму якого повнота, викінченість звуку та динамічна могутність з певними ознаками „машинізму“. Проте й за цього концерту Петрі блискуче виконав кілька речей („Сюїту“ Стравінського, „Токату“ Прокоф'єва, „Ісламей“ Балакирьова).

Піаніст Сірата, грав нерівно: де-які річи виходили в нього бездоганно, і-ші ж мали часом значні хиби. Проте приємно було бачити,

Драмтеатр ім. Франка в Київі

(Інтерв'ю з директором І. Грузиновим)

Закінчення першої половини сезону в нашій театрі, дозволяє вже зробити підсумки на двох ділянках нашої роботи.

Згідно з нашим виробничим планом, ми мусіли показати 5 нових постанов і ми це виконали, вже показавши: „Сон літньої ночі“—Шекспіра, „Джума Машід“—Венеціанова, „Любов і дим“—І. Дніпровського, „Б'ють пороги“—Галюна, на початку ж січня піде п'єса Левітіної „Товариш“.

Одвідування театру в порівнянні з минулим сезоном підвищилися і це свідчить, що театр знайшов свого глядача.

Окрему увагу театр звернув на обслуговування членів ЛКСМУ шляхом переведення спеціальних закритих вистав, давши за першу половину сезону 15 таких вистав з 18.000 глядачів. Загалом театр заповняється організованим глядачем на 92%.

Система організації глядача, звичайно сприяла зміцненню авторитету театру в широких робітничих колах, та ЛКСМУ, що в свою чергу виконує роль живого агітатора за театр серед дорослого робітництва.

Велике місце в нашій роботі займає популяризація наших вистав і роботи взагалі.

Цей обов'язок покладено на Пресбюро Театру, що за розробленими тезами робило доповіді (за пів сезону 92) на підприємствах.

Другу половину сезону ми розпочинаємо п'єсою Толера „Гоп-ля ми живем“, яку ставитиме режисер С. Радлов з художником Ходасевичем.

За другу половину сезону ми маємо дати також 6 нових п'єс.

Перебіг абонементної кампанії дає сподіватись, що в другій половині сезону нам пощастить зберегти кадр глядача першої половини.

До всього треба ще додати, що поточного сезону ми не досить облічили місцеві умови.

Тепер театр опрацьовує план літньої подорожі й наступного сезону 1927-28 р.

В травні місяці, наш театр має гастролювати в Харкові.

В Маріуполі

Театральне життя Маріуполя поточного сезону нічим не виходить із звичайних провінційальних рамок, проходить майже й одноманітно, при всіх кратотах гастролів.

Сезон почато 15 вересня двома концертами квартету ім. Глазунова. Концерти пройшли з аншлагами, хоч наша публіка ставиться до серйозної класичної музики не тільки байдуже, а навіть негативно.

Гастроли „Красного Факела“ („Рычи Китай“—Трет'якова та „Любовь Яровая“—К. Тренева) найвидатніша річ тутешнього театрального життя.

Але „Красний Факел“ пробув у Маріуполі недовго, всього два з половиною тижні і його змінив „колектив акторів Київської (?) опери“ за провідом Каневського, що з указаною оперою нічого не мав спільного. В репертуарі „Аїда“, чергувалася з „Жидівкою“, „Жидівка“ з „Євгеном Онегіним“, при тім окремі місця опер режисер викидав без найменшого сумніння, а наївний глядач дивився на всю цю халтуру, як на справжню оперу.

Після опери була Єврейська музкомедія під керівництвом Гузіка та Український Народний Театр під керівництвом Д. Гайдамака, що працювали одночасно в двох театрах.

Український театр через свій старий „побутовий“ репертуар (прикл. „Гандзя“, „Сорочинський Ярмарок“, „Ой не ходи Грицю й інш.) та скверний склад акторів закінчив гастролі цілковитим провалом.

Тепер закінчує гастролі Єврейська музкомедія та працює цирк. Музкомедія нічим не примітна, а в цирку нема жодного дотепного антракціону.

Як і раніш гарно працюють в Маріуполі два кіно-театри завжди повні на всіх трьох сеансах.

В кінці літа Окпресердобримс організував із безробітних українських акторів, пересувний український селянський театр.

Театр попрацював два місяці й розпався через суто-матеріальні причини та брак кваліфікованих акторів. Кампанія порушена в місцевій пресі за утворення театра-майстерні робітничої молоді не мала належного відгуку, ні в організаціях зв'язаних з театральним життям Маріупільщини, ні в Окружкомі комсомолу й мусила вмерти. **Горхов**

що Сірога тепер з далеко більшою увагою ставиться до музичної фрази, ніж раніше. І тепер деякі твори ліричного характеру (як „Вальс“ Стравінського, два „Прелюди“ Хозе Антоніо) він виконав чутливо—шляхетно. А разом з тим такий простий фактурою твір, як „Марш“ з „Атенських Руїн“ Бетховена, артистові не вдався. Негативна риса Сіроги те, що він до свого репертуару часом заводять надто салонні річі (як „Віденський карнавал“ Штрауса—Розенталя, то-що).

Суцільне враження залишив спільний концерт (на 2-х роялях) Петрі й Сіроги. Що правда, бракувало подекуди поведнання й чіткості гри (особливо відчувалося це в деяких пасажах та моментах динамічної акцентації). Але барвисто—яскрава звучність гри обох віртуозів, розмаїте темброве пофарбовання звуку й виключна досконалість зробили цей концерт цікавішим за сольові виступи артистів.

Капела „Думка“ на другу половину грудня оголосила була три концерти пам'яті Лисенка, пам'яті Демурського та на користь Окружного Т-ва шефства над селом. Але останні 2 концерти вона перенесла на січень, а замість того повторила (по загально доступних цінах) концерт пам'яті Лисенка та заповнила один відділ концерту на відкритті Будинку Вчених. Тепер „Думка“, посиливши

тенорову й сопранову партію, чимало вирівняла свій голосовий склад. У програмі Лисенкових концертів з поміж 17 творів один виконував жіночий хор, 7—чоловічий, решту—вся капела. Найкраще було виконано всі номери для чоловічого хору: коли б тільки капела приспівала на уперті вимоги слухачів, їй би довелося виконувати по два рази кожен із цих номерів („Про Кармелюка“, „Гей не дивуйте“, „Ой ляхе, ляхе“, „Гей волошин сіно косить“, „Іван Гус“ та інш.). І справді, виконання їх було добірне, характерно—виразне, художньо, логічне. Із інших номерів зупинимося на виконанні хора „Не дивуйтеся дівчата“, прекрасна дикція, за якої чути кожну літеру, вириманий, розважний, „промовистий“ початок, струнка, бадьоро-танкова середина („Од села до села“), і раптом—наприкінці (від „сама в найми підку“) якість хаотичне, нелогічне й надмірне пришвидження. Воно, правда, дає змогу показати слухачеві вокалістичну техніку капели, але з художнього боку не витримує жодної критики й цілком знищує враження від прекрасного виконання всієї попередньої частини цієї пісні. Але це—одним—одна „пляма“ концерту, що залишив, як і інші два концерти „Думки“ суцільне-мистецьке враження.

Я. Юрмас

ЦЕНТРАЛЬНА
НАУКОВО-УЧБОВА

ХРОНІКА

Харнів

В театрі Березіль з великим успіхом іде п'єса „Бронепотзд“, запродана вже 15 організаціям. Прискореним темпом готується нова прем'єра „Народній Малахій“—Куліша одразу двома складами виконавців.

Оформлення п'єси „Змова Фієско“ включеної в репертуар цього сезону має робити московський художник Шіфірн, і театр тепер у цій справі провадить з ним переговори.

Артиста столичної державної опери Голіницького запрошено на гастролі до Ленінградської опери. Він виступить там в опері „Аїда“. Одночасно артиста запрошено на гастролі до Бухарешту.

Вечір сучасного українського романсу. В понеділок 30 січня Будинок літератури влаштував вечір сучасного українського романсу у виконанні камерної співачки Оксани Колодуб. Молода співачка дістала музичну освіту в Київській консерваторії (у проф. Гандольфі). Нині артистка працює виключно в галузі камерної музики; її виступи в концертах сучасної музики Муз. Т-ва ім. Лесютовича знайшли цілком позитивну оцінку харківської преси, яка відзначила наявність у співачки всіх даних для камерного виконання. Програм концерту складено з романсів Вериківського, Дашевського, Золотарьова, Коляди, Козицького, Костенка, Лісовського, Мейтуса та Новосадського; більшість їх написано на слова сучасних поетів Семенка, Сосюри, Тичини й т. ін. і виконується вперше з рукописів.

Партію ф.-ч. виконує Лев Острин.

Харківське т-во прихильників вокальної та інструментальної музики на загальних зборах накреслило план ближчої роботи. Збори ухвалили взяти за основу роботи т-ва камерну музику, зберігаючи систематичність і програмовість концертів та впорядити кілька доповідей і лекцій в справі музики взагалі й музичного виховання.

Перегляд драмколективів. Посередобис приступав до перегляду драмколективів, що працюють по робітничих клубах.

Мета перегляду: виявлення кваліфікації колективів, а також можливості їх роботи в клубах.

Руський драмтеатр у Харкові. Арт: Хорват і Борелія.

Театр Музкомедії в Харкові готує нову оперету Г. Хоамського—„Гра з Джокером“, муз. М. Міккель. Інтрига оперети частково запозичена із старої французької комедії Лябіша „30 мільйонів глadiatora“.

Дія точиться за наших днів у Варшаві, де звили собі кубелечко емігрантські герої—полковник Труба, граф Балабалахович, то-що. До Варшави приїздить мандрівний лицар американського капітала Джокер. Білогвардійці за допомогою кокотки Сюзани Де-Бодре хотять його використати, але кокотка використовує Джокера для себе, а емігрантських героїв висилають з Польщі.

Ставить оперету голов. режисер Ф. Таганський художник Соболев, балетмайстер А. Квятковский, диригує Спірідонов. Прем'єра призначена на другу половину січня.

Боротьба з естрадною халтурою. Для боротьби з естрадною халтурою культвідділ ОРПС організував естрадну секцію при лекційному бюро, на яку покладено обов'язок: підбирати та рекомендувати окремі ансамблі та виконавців.

З 16 січня встановлюється централізований порядок прийому заявок на концертні сили. Клубам запропоновано ніяких умов на естрадні виступи по-за естрадною секцією не складати.

Про авторське право на кіносценарії. До Народнього Комісара Освіти т. Скрипника звернулися з заявою представники т-ва режисерів літераторів та сценаристів „Кореліс“ т. т. Остап Вишня й Поліщук в справі авторського права на кіносценарії. Тов. Скрипник ухвалив прийняти їх заяву до віdomу і визначити в законі про кіно, який треба видати на Україні, що кінофільм є окремий вид художнього твору і що його автором є колектив (сценарист, актор, режисер, кіно-оператор та автор музичної ілюстрації), а не лише один сценарист. Встановити розмір відсоткового відрахування зі зборів даному колективному авторів кіно-фільму.

Про пільгові театральні квитки для студентів ВУЗ'ів. В Наркомосі є відомості, що в деяких округах виникають непорозуміння між адміністрацією театру та студорганізаціями в справі пільгових театральних квитків. Аби уникнути цих непорозумінь, НК О роз'яснює, що студенти ВУЗ'ів мають право одержати пільгові театральні квитки у всіх театрах та кіноіз знижкою 60% з номінальної ціни. Але в кожному окремому разі адміністрація театрів та кіно має право встановити певний порядок відвідування студентами вистав, а саме: встановити кількість пільгових квитків, колективне відвідування то-що.

Потреба в кіно-театрах. Окривконкоми Шепетівський, Криворізький та ін. підносять перед НК О справу про те, щоб ВУФКУ побудувало там кіно-театри.

Київ

Державна опера. В план роботи художньої ради театру включено справу складення виробничої програми наступного сезону, що для нього вже в лютому поточного року театр має розпочати формувати труп. На другий цикл дирекція театру запросила на гастролі відомого баритона М. Бочарова. Він виступить в операх „Ріголето“, „Севільський цирульник“, „Тоска“ й „Князь Ігор“.

Державний Театр ім. Франка. Найближчими днями поновлюється п'єса „Вій“—Гоголь—Кропивницький—Вишня (пост. Засл. Арт. Респ. Гн. Юри, худ. А. Петрицький).

Дирекція Державної Опери затвердила макети оформлення балета „Блазень“, що їх виготовив худ. Курочкин. Постанову балету доручено М. Дісковському. Диригує голови диригент В. Бердяев.

Музичний музей. Цього року мають заснувати у Києві Музичний Музей. Для цього науковий відділ Муз. Т-ва ім. Леонтовича почав опрацьовувати музичні стародруки й рукописи, а також описувати стародавні інструменти.

Клуб музичних діячів. При Київській філії Т-ва ім. Леонтовича відбудеться відкриття клубу музичних діячів, що має об'єднати навколо себе всіх працювників в галузі музики.

Серед композиторів. Композитор Вериківський приступив до оркестровки свого балету „Ягело“. Крім того він закінчив переробкою дві увертюри на українські теми: „Сватання на Гончарівці“, та „Запорожець за Дунаєм“.

Увічнення пам'яті українських діячів науки й мистецтва. Київський музей українських діячів порушив перед окривконкомом справу про відзначення меморіальними дошками будинків, де мешкали й померли: композитор Лисенко та професори, Антонович, Демуцький, Біляшівський і Щербаківський.

Обслуговування робітничого глядача

Нещодавно, на нараді директорів театрів була заслухана доповідь робітничої каси про обслуговування робітничого глядача. Робітничого глядача в Києві обслуговує з одного боку робітничка каса, що дає йому 50% знижки на квитки всіх театрів і кіно 50%, а з другого боку абонементна кампанія, що дає 30—40% знижки. Робітничка каса продає 20% усіх квитків по театрах та кіно, а абонементна система обімає 75% глядача.

За першу половину сезону через театри пройшло 213.000 робітничих глядачів, а минулого року за весь сезон 192.000. Ці цифри стверджують правильність лінії в справі організації глядача.

Деякі хибі ще не вижиті з театрів (оплата гардероба, черги біля кас, дорога ціна в буфеті) звичайно шкодять роботі в справі притягнення більшої кількості робітничого глядача. На ці моменти нарада звернула окрему увагу, та виділила спеціальну комісію з представників робкаси, Політосвіти та театрів, що має винайти способи поліпшення справи обслуговування театрів робітничого глядача.

XXV літній ювілей режисера О. Улуханова.

12-го лютого поточного року минає 25 років роботи на оперній сцені теперішнього режисера Київської державної опери О. Улуханова. Режисер О. Улуханов приїхав на Україну 1919 р., будучи запрошений на головного режисера Київської опери.

Нині ювілянт працює, крім опери, професором оперного класу Київського Музтехнікума й Інститута ім. Лисенка.

На день ювілею, в театрі Київської опери піде: „Ніч під Різдо“—Римського-Корсакова в постановці ювілянта.

Театр ім. М. Заньковецької

31 грудня п'єсою „Республіка на колесах“ Держдрамтеатр ім. Заньковецької закінчив свій зимовий сезон в м. Полтаві. Театр пробув тут 4 місяці, давши чотири прем'єри: „Підземна Галичина“, „Любов Ярова“, „Республіка на колесах“, „Седі“. (Три перші ставив зав. худ. частиною Б. Романюцький а „Седі“—реж. Т. Лучко) та відновивши свої попередні постанови: „Фея гіркої мигдалю“, „Ревізор“, „Отелло“, „Мірандолина“, „Гайдамаки“, „97“, „Рожеве Павутиння“, „Паливода“... крім того на Жовтневій Свята була виставлена спеціальна інсценіровка „Крок за кроком“.

Тепер реж. Лучко працює над п'єсою „Яблуневий полон“ й незабаром вона піде прем'єрою і в портфелі режисури є ще п'єси: „Бронепоезд—В. Іванова та „Пурга“—Щеголова.

Щоб ув'язати щільніше свою роботу (з робітництвом, що живе по далеких районах міста—театр виїздив туди і в такий спосіб познайомив робітництво з своїми досягненнями в клубах Заїзничників, Металістів Радторгслужбовців та низкою закритих вистав даних для Червоної Армії, Комсомолу, Партконференції, спілки Робос, Нархарч, Металіст.

На другу половину сезону в маршруті театру сталися зміни: замість Сум, куди за планом Голлополітосвіти мав театр виїхати після Полтави, він вирушає до столиці АМСРР Балти для культурного зв'язку з братнього республікою.

В Балті театр гратиме два місяці, а потім переїде до Артемівського, де пробуде до 1 травня.

Нова п'єса Я. Мамонтова

Драматург Я. Мамонтов закінчив п'єсу „Княжна Вікторія“: трагікомедія на 3 розділи, 9 одмін. Сюжет п'єси—цілком оригінальний, з епохи громадянської війни (1919 р.). Дія точиться в монастирі святого Ієроніма, на лівому березі Дністра. П'єса написана з установкою на конструктивно-реалістичний театр. Показуючи персонажів з обставини напруженої боротьби за існування, драматург ставить перед театром завдання: оголоти біо-соціальну істотність людини та виявити ілюзорність тих „культурних надбудов“, що за ними ховається справжня людська природа (релігія, мораль, право і т. інш). А тому в п'єсі моменти драматизму перемішуються з моментами сатиричного гротеску. Окрім українського, готується й російський текст цієї п'єси.

Лист до редакції

Шановний товаришу редактор!

Дозвольте через Ваш журнал скласти мою щирі подяку Управлінню Харківських Видовищних підприємств в особі тов. Я. Пуппе, всім театрам, установам і організаціям, арт. Карповій, Поповій, Наровській, Шульженко, Бравіну, Бряньському, Брусову, Беренштейну, Райському, Хенкіну, Янет, т. т. Квятковському, Кузьмінову, Спірідонову, Боярському, Базілевичу і всім хто вшанував мене в день п'ятдесятих роковин моєї театральної роботи.

М. Рудзевич

Відповідальний редактор

М. Христовий

ПРОГРАМИ ТЕАТРІВ

Харківська Державопера

Лебедине озеро

Балет на 4 дії муз. Чайківського.

Дієві особи:

Принцеса Вишнівська
Принц Зігфрід Литвиненко
Вихователь принца Аркад'єв
Одета королева лебедів Сальнікова
Злий Геній, він же фон-Ротбарт.
Суворов
Одилія його донька Сальнікова
Друзі принца: Плетньов, Чернишов, Барський, Горохов, Гнутий, Рейнке.
Церемоніймайстер Горошко
Слуги, герольди, придворні дами і кавалери, селяни й селянки.

В I акті

Па-де-труа: Переяславець, Васіна, Ковальов
Гавош: Дуленко, Горн, Лур'є, Литвиненко, Чернишов, Плетньов.
Варіації: а) Переяславець, б) Ковальов, в) Васіна, г) Горн і Лур'є, д) Дуленко.
л) Кода—всі учасники.

Селянський вальс: Дуленко, Стрілова, Маслова, Калініна, Імханицька, Гасенко, Тихомірова, Ланцман, Якобі, Рожанська, Озолінг, Дунаєвська, Малець, Ужанська, Жерлинська, Лур'є, Красник, Сакович, Годар, Берг, Ворона, Монастирська, Хлібникова, Отаманова, Салдатенкова, Хотимська, Гонтарева, Терещенко, Гаїна, Левіна, Толкачова, Литвиненко, Плетньов, Чернишов, Барський, Горохов, Гнутий, Райнке, Маневич, Тарханов, Влади-

миров, Муравін, Стоянов, Горошко, Голишів, Скрипченко.
Танок з келехами—всі учасники.

II акт.

Лебеді: Ланцман, Рожанська, Миротворцева, Ужанська, Отаманова, Дунаєвська, Малець, Салдатенкова, Озолінг, Жерлинська, Гвоздьова, Лукашова, Красник, Калініна, Лорська, Полякова, Лур'є, Гонтарева, Сакович, Зінченко, Зінгер, Гаїна, Толкачова, Осиченко, Семенова, Гасенко, Тихомірова, Якобі, Годар, Імханицька, Маслова, Стрілова, Ворона, Берг, Гольденштейн, Терещенко, Фердинандова.

Вихід Одети Сальнікова
Великий вальс лебедів: Стрілова, Маслова, Берг, Якобі, Ланцман, Гасенко і всі лебеді.

Адажіо; Сальнікова, Литвиненко і всі лебеді.

Лебедята: Жерлинська, Малець, Дунаєвська, Рожанська, Ворона, Ужанська.

Танок Одети Сальнікова

Вальс лебедів: Всі лебеді
Кода: Сальнікова, Литвиненко і всі учасники

III акт.

Вихід і танок наречених: Сакович, Берг, Якобі, Годар і Литвиненко
Вихід Одилії і фон-Ротбарта . Сальнікова, Суворов

Еспанський танок Стрілова, Гасенко, Маневич, Барський.

Неаполітанський Ланцман, Озолінг, Дунаєвська, Тарханов, Аркад'єв, Владіміров.

Венгерський Маслова, Плетньов, Тихомірова, Ворона, Малець, Жерлинська.

Мазурка Калініна, Чернишов, Долохова, Штоль, Імханицька, Лур'є, Гнутий, Горохов, Рейнке, Муравін.
Па-де-де Сальнікова, Литвиненко.

Вальс наречених: Якобі, Берг, Годар, Сакович

Танок принца Литвиненко
Танок Одилії Сальнікова

Кода: Сальнікова, Литвиненко

IV акт.

Лебеліна пісня Сальнікова
Апофеоз Сальнікова, Литвиненко і всі учасники

Сцени й танки ставив балетм.

М. Моїсєєв

Соло на скрипці проф. Добржиць та Пергамент
Віолончелі* Дінов, Арфі Пушкова

Диригент Вайсенберг
Художник В. Ридожин
Режисер А. Муравін.

Арт. Черкасова.

Лібрето

Принц св'ятує свою повнолітність, оточений цілим війком молодих гарних дівчат. Принцеса—мати раптом порушує його веселощі, нагадуючи про останній день його юнацького життя. На завітнішому балі він мусить обрати собі наречену. Принц зажурився і, щоб розважити туго, він з товаришами йде ловити лебедів, але й тут йому не пощастило. Лихий чарівник обернув на лебедів дівчат, що не хотіли кохати потвору. Тільки вночі знов вертається їм людський образ, але й тоді вони не мають волі, бо за ними невідступно стежить їхній лихий геній—чарівник. Врятувати від чар може тільки кохання юнака, що ніколи ще нікого не кохав. Принц зачарувався царичею лебедів, Одетою, і клядеться їй, що вчно кохатиме її. Лихий геній, підслухавши їхню розмову, вирішує всько перешкоджати, щоб принц не зблизився з Одетою. Він приводить на бал свою доньку, Одилію, надавши їй образ Одети. Принц нічого не підозрює, з усіх дівчат обирає Одилію, але в останній момент він дізнається що його обдурено, і гадаючи, що Одета навки залишиться під владою лихого генія, покидає замок.

На озері теж горе, Одета, певна, що принц зраив її, від туги хоче кинути в озеро, але появляється принц і благає не робити цього. Лихий геній радіє. Одета все-ж кидається в озеро і принц, не в силі перенести розлуки, з'являючи, що своєю смертю він згубить лихого генія, кидається за Одетою. Лихий геній у муках гине.

Арт. Мінаєв.

Червоний мак

Балет на 3 дії, 24 епізоди муз. Р. Глієра.

1 дія. 1 епізод

В порту. „Чекають на роботу“.
Кулі: **Аркад'єв, Смірнова, Зінченко, Сімі**. Наглядачі: **Горошко, Турецький, Голишів, Лазурін**.

2 епізод

Розвантажують радянський пароплав. „Кулі працюють“.
Кулі й наглядачі ті самі, що в першому епізоді.

Нач. порту **Суворов**.

3 епізод

Китайський ресторан. „Европейці розважаються“.

Господар ресторану — **Муравін**. Мандарини: **М'яз, Іорик**. Європейки: **Маслова, Якобі, Імханицька, Годар**. Європейці: **Плетньов, Чернишов, Гнутий, Барський**. Служниці в ресторані: **Атаманова, Плотникова, Лукашова, Гвоздьова**. Танцюристи малайки: **Дуленко, Переяславець, Озолінг, Гасенко, Стрілова, Долохова, Штоль, Калініна, Лур'є**. Н.с.ї палаккіна: **Павловський, Скрипниченко, Санович, Лир**. Тай-Хуа, китайка танцюристка: **Сальнікова**. Лі Та-чу, наречений Тай-Хуа; англійський шпиг: **Литвиненко**.

4 епізод

„Танок Тай-Хуа на столі“ — **Сальнікова**.

5 епізод

Ресторан. „Європа танцює“.
Фокс-рот: **Маслова, Якобі, Імханицька, Годар, Плетньов, Чернишов, Барський, Гнутий**. Тай-Хуа — **Сальнікова**. Лі Та-чу — **Литвиненко**. Прислужниці ті самі, що в 3 епізоді.

6 епізод

Пароплав развантажують далі. „Наглядачі та полцаї працюють“.
К.л.с. наглядач, полцаї, начальник порту, Лі Та-чу.
Капітан радянського пароплаву — **Моїсеїв**.

Радянські матроси: **Рейнке Маневич, Тарханов, Горохов, Тихомирова, Берг, Горн, Васіна, Ландман, Дунаєвська**.

7 епізод

Ресторан. „Зустріч Тай-Хуа з капітаном“.
Та.с.а. Лі Та-чу — капітан. Нач. порту, господар ресторану.

Танок Тай-Хуа з Лі Та-чу: **Сальнікова й Литвиненко**. Фокстрот малайок. Танок Тай-Хуа.

8 епізод

Китайська вулиця „Рікші працюють“.

Рікші, європейці, колодники, кулі, поліція, китайянки, китайчата, мандарини, носії паланкінів.

9 епізод

В порту. „Інтернаціональні матроські танки“.

Індуси — **Плетньов і Чернишов**, Пап'ас — **Ковальов, Япанець, Литвиненко**.

„Яблучко“, танок радянських матросів: **Горохов, Гнутий, Горошко, Стоянов, Рейнке Маневич, Барський, Тарханов, Владіміров, Берг, Тихомирова, Васіна, Горн, Ландман, Дунаєвська, Аркад'єв**.

II дія 1 епізод

„Китай вночі“
Англичанин — **Суворов**. Тай-Хуа, Лі Та-чу, капітан, змовці, рікші, китайянки, мандарини, човнарі.

2 епізод

„Шахи“.
Капітан, англичанин, Тай-Хуа, Лі Та-чу.
Шахи: учні студії.

3 епізод

„Курільня опіуму“
Танок мандаринів: **Аркад'єв, Владіміров, Гнутий, Горохов**. Прислужниці — учні студії. Кошмари — учні студії.

4 епізод

„Фальшовані, прокламації“ „Провокація“.

Англичанин, Лі Та-чу, змовці, кулі, поліція, капітан, радянські матроси, Тай-Хуа.

5 епізод

Кімната Тай-Хуа. „Зустріч з батьком“.

Тай-Хуа — **Сальнікова**. Кулі, батько Тай-Хуа — **Тарханов**.

6 епізод

„Сни Тай-Хуа“.
В половні тисячолітнього Китаю. Мрії й пох.д. вик. увесь балет та учні студії.

Адажіо: **Дуленко, Васіна, Переяславець, Горохов, Ковальов, Маневич**.

Танок з крилами: **Плетньов — Чернишов**. Адажіо — **Сальнікова, Литвиненко**. Танок — з дівчатами: **Дуленко, Ковальов, та учні студії**. Танок — **Литвиненко**. Танок — **Сальнікова**. Фінал — усі.

7 епізод

„Червоний мак“ „До волі дощастя“.
Тай-Хуа — **Сальнікова**, капітан **Моїсеїв**.

III дія 1 епізод

„В посольстві“
Чарльстон: **Стрілова, Гасенко, Штоль, Калініна, Маслова, Якобі, Годар, Берг, Імханицька, Тихомирова, Плетньов, Чернишов, Гнутий, Барський, Горохов, Маневич, Рейнке, Горошко, Владіміров, Муравін**.

Танок на таті: **Долохова або Штоль, Плетньов, Чернишов, Барський, Гнутий**.

2 епізод

Китайський театр. Будова театру. Режисери: **Аркад'єв, Тарханов**, буфатори і вступні — допоміжний склад і учні студії.

Чорт — **Литвиненко**. Китайянки з парасольками: **Переяславець, Васіна, Ландман, Годар**. Танок Тай-Хуа — **Сальнікова**.

Арт. М. Козакевич.

3 епізод.

„Прибрання театру“.

Регисери, бутафори,

Вальс Бостон (див. Чарльстон).

4 епізод.

„Змова“.

Змовці: **Суворов, Литвиненко, Тарханов, Аркад'єв.**

Китайки з чаєм: **Малець, Ужанська** й учні студії.

Тай-Хуа і капітан.

5 епізод.

„Церемонія китайського чаю“.

Англичани, європейці, китайки з чаєм.

Танок з отруєним келехом — **Сальнікова, Моїсєєв, Литвиненко.**

6 епізод.

„Мрії Тай-Хуа“.

Тай-Хуа — **Сальнікова.**

7 епізод.

Заклик до повстання. Смерть Тай-Хуа. Апофеоз. **Сальнікова, Литвиненко** й всі учасники.

Діється за наших днів.

Постановка **М. Моїсєєва.**

Оформлення сцени й строї Худ. **Ав. Петрицького.**

Диригент — **П. Ставровський.**

Лібрето **Курилка**

Спектакль ведуть: **Муравів і Чемезов.**

Соло на скрипці **Добержинець** Пергамент.

Машиніст. — **І. Калачов**, костюмерша — **Турчанінова**, парикмахер, гример — **Костюнов**, бутафор — **Т. Янковський.**

Лібрето

Радянський пароплав приходить до китайського порту. Його прибуття будить гарячі симпатії до СРСР в трудящих і злобу в європейців та китайської буржуазії, що бояться недоброго для них впливу більшовиків. Проти радянських моряків організовується змова, що її викриває китайська артистка Тай-Хуа („Червоний мак“), розлютовані невдачею змовці забивають Тай-Хуа, уміраючи, вона заповідає трудящим, що її оточують, боротися за революцію.

Кармен

Опера на 4 дії, музика **Ж. Бізе**

Дієві особи:

Кармен	Конйова	Маралсе	Горохов
Мікаєлла (селянська дівч.)	Фішер	Офіцери, салдати, хлоп'ята, фабричні робітничі, цигани, контрабандисти то-що.	
Фраск та	Паскалова		
Мерседес	Черкасова		
Дон-Хозе	Дідківський	Танки 2-го акту в викон. Дуленко, Стрілової й Чернишов в постан. балет. Мессерера. Сучасне оформлення худ. Кігеля Диригент Ав. Рудницький	
Ескаміліо	Гришко		
Іль Дон-Кайро	Маєргут		
Іль Ромендо	Колодуб		
Цуніга лейтенант	Шаповал		

Лібрето

Діється в Севільї.

Хозе молодий сержант, що має за наречену дівчину зі свого села Мікаєлу, одержув через неї звістку від своєї матері. Зворушений Хозе присягається бути вірним Мікаєлі.

Поруч з вартівнею фабрики цигарет. Туди йдучи робітниця, циганка „Кармен“ забачила, і вподобала вродливого Хозе. Вона залицяється до його.

Згодом на фабриці скандал. Кармен посварилась і кинулась з ножом на якусь робітницю. Лейтенант Цуніга посилав Хозе арештувати Кармен, лишив з Хозе на самоті вона причаровує його. Хозе дає їй утікти.

В корчмі, де збираються контрабандисти гульня. Найрізноманітніша юрба. Між ними цигани контрабандисти і Кармен. Їм треба йти сьогодні через кордон і вони умовляють Кармен. Та не хоче, почувши, що Хозе вийшов уже з в'язниці. Хочє його побачити, бо тут призначила йому побачення.

Коли всі розійшлись приходить Хозе. Кармен умовляє його йти з нею — стати контрабандистом. Він опирається. Справу вирішує Лейтенант Цуніга, що закоханий в Кармен прийшов до корчми. Він ображає сержанта, а той нестерпівши шпурляє в нього стиліцем.

Хозе бандит. Він у горах з циганами. Мікаєла приходить його шукати, та згір іде матодор Ескаміліо, третій закоханий у Кармен, і єдиний тепер щасливий. Мікаєла ховається в печеру. Ескаміліо зустрічається з Хозе. Вони суперники. Бій на ножах. Цигани, що повернулись з гір розбавляють їх.

Знайшли Мікаєлу в печері. Вона умовляє Хозе вернутись до матері. Кармен його уже не любить і він іде за Мікаєлою, погрожуючи помсти на Кармен.

Перед цирком. Юрба стрічає борців, що йдуть на бій. Коли всі розходяться подружки Кармен попереджують її, щоб стереглась, бо з юрби за нею стежить Хозе і відходять. Кармен хоче по хвилі також йти та її перестриває Хозе. Він благає в Кармен кохання, та вона відповідає тим, що штурляє його перстень. Ошалілий Хозе забиває Кармен.

Снігуронька

Опера на 4 дії з прологом, муз. **Римського-Корсакова.**

Дієві особи:

Снігуронька	Сокіла	Кулава	Литвиненко-Вольгемут
Мороз	Сердюк, Паторжинський		(Засл. Арт. Респ.)
Лісовик	Маєргут	Мізгір	Будневич
Пугало	Мартиненко	Бірючі	Гудинчук
Бобиль	Дідківський		Семенцов
Бобилиха	Мартинович	Підліток	Маркова
Берендей	Середа	Диригує Засл. Арт. Респ.	
Бермята	Шаповал		Арнольд Маргулян
Лель	Златогорова	Танки в постановці балет.	
Весна	Ропська		М. Моїсєєва

КОЖНИЙ РОБІТНИК МИСТЕЦТВА Й КОЖНИЙ, ХТО ЦІКАВИТЬСЯ МИСТЕЦТВОМ

Повинен бути передплатником ілюстрованого тижневика

== „НОВЕ МИСТЕЦТВО“ ==

Умови передплати на 1928 рік:

на 12 м. — 8 крб., на 6 м. — 4 крб. 25 коп., на 3 м. — 2 крб. 25 коп.

Редакція та контора: Харків, вул. К. Лібкнехта 9, тел. 1-68.

Держтеатр „Березіль“

Яблуневий полон

Драма на 3 дії (в 15 картинах)

Ів. Дніпровського

Дієві особи:

Зіновій — командир
П'ятого Радян-
ського Полку . . . **Долінін**
Сатана, його брат . . . **Кононенко**
Матрос **Антонович**
Таня **Бабіївна**
Отаман Петлюрів-
ської Дивізії . . . **Сердюк**
Нещадим Нач. Шта-
бу **Подорожній,**
Радчук
Ярославна — Начал.
контр-розвідки . . **Чистякова**
Іва **Титаренко, Сме-**
река, **Піліньська**
Адам льокай Іви . . **Ходкевич**
Шахтар **Жаданівський**
Гаврилко **Гавришко**
Гак, **Стеценко**
Малеча **Козаченко**
Олешко **Шутенко**
Хлопчик-повста-
нець **Пігулович**
Сафо-хінець, вісто-
вий Зіновія . . . **Назарчук**
Жінка перша пов-
станка **Станіславська**
Жінка друга пов-
станка **Кривницька**
Командарм **Бабенко**
Ад'ютант Команд-
арма **Шутенко**
Комдив **Гавришко**
Вартовий **Мілютенко**
Пілот **Іванів**
Санітарка **Станіславська**
Повстан. перший . **Білашенко**
Повстан. другий . **Козаченко**
Амазов начальник
Гарматн. диві-
зії Петлюр.
армії **Ходкевич**
Головань — полков-
ник **Бабенко**
Хорунжий **Діхтяренко**
Ад'ютант **Іванів**
Молот-Ватажок За-
гону **Дробинський**
Денісов — Денікін-
ський полков-
ник **Мілютенко**
Гайдамака перший **Хвиля**
Гайдамака другий **Гавришко**
Інспектор — пред-
стави. Уряду
У. Н. Р. **Савченко**
Машиністка **Косаківна**
Чорношличник . . . **Гавришко**
Вартовий **Шутенко**
Редька — інтендант **Жаданівський**
Ад'ютант перший . **Хвиля**
Ад'ютант другий . **Жаданівський**
Ад'ютант третій . **Іванів**
Селянка **Пилипенко**
Дід **Хвиля**

Седі

П'єса на 4 дії Могема та Колтона
Переклад і композиція додаткових
текстів М. Йогансена.

Дієві особи:

Пастор Девідсон . . . **Мар'яненко**
Міссіс Девідсон (його дру-
жина) **Бабіївна**
Седі Томпсон **Ужвій**
Джо Горн (господар гостин-
ниці) **Крушельницький**
Амеена (дружина Гор-
на) **Пилипенко**
Доктор Мак-Фел . . . **Антонович**
Міссіс Мак-Фел (його дружи-
на) **Добровольська, Даценко**
Гріс магрос **Кононенко**
Ходжсон матрос . . . **Назарчук**
О'Гара боцман **Сердюк**
Бейс картирмайстер . **Балабан**
Донька Горна **Пігулович**
Моараго слуга тубільць . **Хвиля**
Слуги тубільці, Косаківна, Біло-
кінь, Діхтяренко, Горна
Інтермедія
Шаман **Гавришко**
Наречена **Лор**
Вояки: **Масоха, Дробинський,**
Романенко, Сващенко
Жінки: **Пігулович, Федорцева,**
Горна, Косаківна
Музики **Жаданівський, Стеценко**
Бабенко
Машкари **Станіславська, Подо-**
ріжний, Ходкевич, Кривницька
Тубільці **Косаківна, Білокінь,**
Діхтяренко, Хвиля, Макарен-
ко, Пігулович, Смерека Горна,
Косаківна, Федорцева
Постановка реж. . . **Інкіжінова**
Відновлюв. реж. лаборант. **В. Скля-**
ренко
Оформлення худ. . . **В. Меллера**
Музика комп. **П. Козицького**
Танки **Вігілева та Купферової**
Диригент **Крижанівський**
Спектакль веде . . . **Савицький**
Червоноармійці, чорношличники,
селяни. Гості на бенкеті.
I-ша дія картини: 1. „Пролог“
2. „Блакитний штаб“ 3. „Яблуневий
Полон“ 4. „Політики“ 5. „Сатана
попався“.
II дія. 6. „Матросська іділія“
7. „Набрів“ 8. „Бенкет“.
III дія. 9. „Без ватажків“ 10. „У
командарма“ 11. „Злякались по-
стрілу“ 12. „Розстріл“ 13. „Паніка“
14. „Зустріч“ 15. „Фінал“.
Постановка режисера **Я. Бортника.**
Реж. Лаборанти } **В. Гайворонський**
Макаренко
Художнє оформлення **В. Шкляїв**
Помреж. **О. Савицький**

Бронепойзд 14-69

Драма на 3 дії, 9 картин
Всеволода Іванова
переклад **Щербака**

Дієві особи:

Вершина Микита Сергійо-
вич **Мар'яненко**
Вершина Сергій Іванович (батько
Микити Сергійо-
вича) **Білашенко**
Лукітішна — мати Микити Сергі-
йовича **Смерека**
Настуся — жінка Микити Сер-
гійовича **Піліньська**
Михайло Михайлович приятель
Мик. Серг. **Антонович**
Васька Окорок **Сердюк**
Кривоцоков **Масоха**
Федотов **Козачківський**
Кубля **Шутенко**
Синь-Бинь-у **Ходкевич**
Михась (студент) . . **Масоха**
1-й рибалка **Козачківський**
2-й рибалка **Антонович**
Дід **Гавришко**
Молодий Селянин . . **Білокінь**
Канадський Салдат . **Гавришко**
Петров **Козаченко**
Мужик з мосту **Радчук**
Баба **Іловайська**
Пеклеванив Ілько Герасимо-
вич **Долінін**
Маша — жінка Пеклева-
нова **Титаренко**
Знобов **Сващенко**
Семенів — матрос . . **Романенко**
Ананійн **Шагайда**
Вася **Карпенко**
Тераграфіст **Шутенко**
Єремєєнко **Білокінь**
Тьоркін **Гавришко**
Філонів **Ходкевич**
Седих * * *
Перший Хрестонос. . **Білашенко**
Другий Хрестонос. . . * * *
Япанець шпик **Подорожній**
Капітан Незеласов . . **Шагайда**
Прапорщик Обаба . . **Карпенко**
Надія Львівна — мати Незела-
сова **Смерека**
Семен Семенович далекий родич
Незеласова **Радчук**
Варя наречена Незела-
сова **Добровольська**
Сергій її брат **Білашенко**
Нікіфоров машиніст бронепойзда
14-69 **Сващенко**
Біженка в манто . . . **Федорцева**
Учитель — біженець . **Білашенко**
Жінка учитеља . . . **Іловайська**
Начальник залізничної стан-
ції **Подорожній**
1-й салдат } з бронеп. **Романенко**
2-й салдат } **Білокінь**
Селяни, повстанці робітничих май-
стерень, салдати.
Постановка режисера **Тягня Бориса**
Режис. лаборант . . { **Гайворонський**
П'ясецький
Оформлення сцени за ескі-
зами **Шкляїва**
Виконує художник . **Сімашкевич**
Виставу веде пом.
Савицький

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ

перший і єдиний журнал
української кінематографії

Виходить 3-й рік

К І Н О

місячник

Виходить 3-й рік

Видає Всеукраїнське Фото-Кіно-Управління

Журнал КІНО вміщає багатий матеріал: ілюстративний, художній, статейний та хронікальний з радянської та закордонної кінематографії

На протязі 1928 р. редакція журналу ВЛАШТУЄ НИЗКУ КОНКУРСІВ З ПРЕМІЯМИ: ФОТОАПАРАТ, БЕЗПЛАТНИЙ РІЧНИЙ КВИТОК ДО ВСІХ КІНО-ТЕАТРІВ ВУФКУ НА УКРАЇНІ, КОМПЛЕКТИ ПОПЕРЕДНІХ РІЧНИКІВ ЖУРНАЛУ то-що

Річні передплатники журналу одержать БЕЗПЛАТНО багатоілюстрований КІНО-АЛЬБОМ ВУФКУ

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

На рік	1	крб.	65	коп.
На 6 місяців	—	"	85	"
Окреме число	—	"	15	"
Комплект журналу КІНО за 1926 р.	3	"	—	"
Комплект журналу КІНО за 1927 р.	3	"	25	"

Передплату можна слати також поштовими марками.

Надсилати передплату на адресу:

В-во журналу КІНО, Київ, бульвар Т. Шевченка, Ч. 12, ВУФКУ.

Руський Драмтеатр

Любовь Яровая

П'єса в 5 действ. Тренева

Действующие лица:

Любовь Яровая Люми-
нарская, Дефорж
Панова Самборская, Ла-
цилина, Янковская

Кошкин, комиссар Хорват
Швандя засл. арт. респ.
Блюменталь-Тамарин, Боре-
лин

Яровой Гетманов
Хрущ пом. Гольдштаб
Мазухин коми- Юренев
Грозный сара Крымский
Дунька Валент,
Шевырева

Горностаев, профессор . Намфрод
Горностаева, его жена
Красова
и Муссури

Малинин полков- Полевой
Кутов ники Алексеев
Закатов, протоиерей Крым-
ский

Елисатов Шевелев
Колосов, электротехник Вель-
ский

Махора Алябьева
Женщина-офицер Метельская
Положинцев Гольдштаб

Мар'я Берковская
Семен Скопцов, ея сын Вадура
Пикалов Росций
Барон Славин

Баронесса Наумовская
Чир, Сторож Лермин
Фольгин Новиков

Старуха Наврозова
Генерал Юренев
Чиновник Дейсмор
Караульный Новиков

1-ая } Паяр
2-ая } Терская
3-ья } Левская
Рабочие, красноармейцы, чиновники
Постановка Алексеева
Художник Пеленкин
Монт. режиссер Владимир
Ведет спектакль помреж.
Дейсмор

Царь и поэт

П'єса Н. Лернера
в 8-ми картинах

Действующие лица

Император Николай I
Хорват
Пушкин засл. арт. респ. Блю-
менталь-Тамарин и Гетманов
Наталия Пушкина Лацилина
Азинька Саблина
Коко Алябьева
" Метельская
Митрич, слуга Пушкина . Намфрод
Бенкендорф Лермин
Ад'ютант Вадура
Кандыба Вельский
Новиков
Офицер Борелин
Гольдштаб

Кавлергард Юренев
Полковник Давыдов Зинин
Дантес де Геккерен Полевой
Смуглянова Муссури
Паяр
1-ая барышня Терская
2-ая барышня Красова
Карамзина Юренев
Даль, доктор Росций
Данзас Крымский
Жуковский Крымский

Постановка
Алексеева
Художник Пеленкин
Ведет спектакль помрежиссера
Дейсмор
Зав. худож. частью
Самборская
Зав. муз. частью Полферов
Зав. монтир. частью Владимирев

Маркитантка Си- гаррет

П'єса в 6 карт. Виталина.

Действующие лица:

Виконт Сесиль де-Руалье
Алексеев
Филипп, его сын Вельский
Берти, его пасынок Шевелев
Венеция Дефорж
Сигаррет, маркитантка Самборская
Шаторуа, полковник Гетманов
Росций
Тото Леру, поручик Новиков
Ликпон Вадура
Шарлерон Юренев
Матье, содержатель кофейни
Намфрод

Реджи Борелин
Эдди Баррони, ростовщик Лермин
Председатель суда Крымский
Солдаты колониальной армии, апа-
ши, посетители кабачка и пр.
Артисты, артистки и вспомогат. со-
став театра.

Режиссер Хорват
Ведет спектакль пом. режиссера
Дейсмор
и Алпатов
Монт. режиссер Владимир
Художник Пеленкин
Зав. муз. частью проф. Полферов
Зав. худож. частью Самборская

Кино-роман

Комед. в 4-х д. Г. Кайзера

Действующие лица:

Эзрин Братт Самборская
Крик Братт Шевелев
Кнут Братт, дядя
Карин Крымский
Граф Стьерне Гетманов
Эрик Борелин
Барон Баррен-
крона Полевой
Алиса, его дочь Балашева

Руський театр ХОРПС

Приговор

Драма в 12 картинах

С. Левитиной

Комиссар Мартынов . . . Шатов
 Овощ, агент ЧК . . . Полинкова
 Шатова
 Парфенов, политком . . . Валентинов
 Козухин, председатель
 комитета спасения
 России . . . Бравич
 Козухина его жена . . . Галицкая
 Елена
 Козухина { дети
 Николай {
 Козуин {
 Генерал Сухерал Сухов . . . Пронский
 Генова тетка генерала . . . Котляров
 Сенина
 Полковник Бельц, нач.
 штаба . . . Привалов
 Поручик Зарецкий . . . Кропотов
 Нина Зарецкая . . . Никитина
 Лазаревский . . . Станкевич
 Поручик Хорошев . . . Аратов
 Ингуш . . . Блеккер
 Агент Ч. К. . . Стрепетов
 1 } красноар-
 2 } мейцы Ч. К. . . Рожанский
 Бондарчук } красно-
 Кулик } арм. . . Субботин
 Маня . . . Ивина
 Митя, гармонист . . . Ижевской
 Девушка . . . Шатова и
 Никитина
 Вестовой . . . Штейнберг
 Казак . . . Пронин
 1 } красно-
 2 } армейцы
 3 }
 4 }
 5 }

Действие происходит на юге
 России в 1920 году

Постановка главрежиссера
 Крамского

Константин
Терехин

(Ржавчина)

Пьеса в 10 карт. В. Киршона
 и А. Успенского

Терехин
 Нина
 Верганская
 Василий
 Перцев
 Федор
 Федоров
 Лиза Гракова
 Варя
 Птичкина
 Феня
 Гиндина
 Маня
 Лютиков
 Вознесенский
 Петр Лялим
 Безбородов
 Петросьян
 Кругликов
 Прищ Груздев
 Ленов
 Андрей
 Беседа
 Ольга, жена Терехина
 Панфилов, непман . . . Глуценко
 Зотов писатель . . . Станкевич
 Сазонов
 Андреич
 Ник. Ни-
 колаич
 Василий
 Лукич
 Комендант общежития
 Вуза . . . Афросимов
 Официант . . . Фейгель
 Постановка Андреева
 Режиссер Шатов

Крамский

Ивина
 Валентинов
 Пронский
 Полинкова
 Владимиров
 Ларина
 Озоринова
 Блеккер
 Кропотов
 Нарский
 Бравич
 Рожанский
 Аратов
 Шатов
 Ижевской
 Стрепетов
 Субботин
 Шатова
 Глуценко
 Станкевич
 Котляров
 Станкевич
 Привалов
 Афросимов
 Фейгель
 Дієві особи:
 Містер Шельбі . . . Яншин
 Міс Шельбі . . . Полуян
 Дора, їхня дочка . . . Отмар
 Том, невільник
 Шельбі . . . Чарський
 Уманець
 Герасімова
 Фрейчко
 Хлоя, його жінка
 Еліза . . . Гончаренко
 Джорж, Елізи
 чоловік . . .
 Топсі, донька
 Джоржа та
 Елізи . . . Сахарова
 Бен . . . Расс
 Гелі . . . Григоренко
 Уількінс . . . Вендт
 (компаньони, торговці нерільниками)
 Господиня за-
 їзжого двору Блюм
 Перкінс { Іванів
 Джері { Муратов
 (багаті рабовласники)
 Бутлер, інже-
 нер . . . Федорович,
 Гаєвський
 Суддя Клейтон . . . Уманець,
 Заховай
 Гаріет, його
 жінка . . . Мудра
 Поліцай . . . Верхаський
 Шеріф . . . Коган
 Авкціоніст . . . Іванченко
 Догодада на
 авкціоні . . . Яншин
 Фані, дочка
 Джері . . . Михайлівська
 Мамі, її нянька . . . Шулькевич
 Негріт, невіль-
 ник Джері . . . Соколов

Реж. Крига Худ. Цапок

Держтеатр
для дітейДядькова Томова
хата

Мелодрама на 2 дії

Маркитантка Си-
гаррет

Мелодрама в 4-х действиях

Действующие лица:

Сигаррет, — Маркитантка Озоринова
 Виконт Серафим-де-Руалье
 Валентинов
 Пронский
 Кропотов
 Стрепетов
 Полинкова
 Станкевич
 Глуценко
 Аратов
 Бравич
 Афросимов
 Субботин
 Штейнберг
 Афросимов
 1-ая } Ларина
 2-ая } Маркитантка
 3-ая } Никитина
 Владимиров

1-ая } женщины Лихтенберг
 2-ая } Ивина
 Певца . . . Владимиров
 Араб . . . Орлов
 1-ый } Курушин
 2-ой } солдаты Снякевич
 3-ий } Афросимов
 По ходу второго акта, танец
 „Дзегро“,
 Постановка Купферовой.
 Исполняют Ларина, Нарский
 и Рожанский
 Постановка главрежиссера
 Крамского.
 Художник: Илюхин
 Завмузчастью Композитор
 Илья Горинштейн
 Спектакль ведет: Нарский

Владетельная гра-
 финя Стьернене . . . Красова
 Мисс Грове . . . Муссури
 Лакей у Стьернене . . . Лермин
 Анеблом (нищя) . . . Берковская,
 Валент
 Иогансен . . . Юренев
 Постановка Хорвата
 Художник Пелекии
 Зав. муз. частью проф.
 Полферев
 Монтир. режиссер
 Владимиров
 Пьесу иллюстрирует трио:
 Столь (рояль), Койман (скрипка),
 Тах (виолончель)
 Ведет спектакль пом. режиссера
 Дейжор

Театр „Веселий Пролетар“

Колотнеча

Комедія-Сатира на 4 дії Нікуліва та Ардова
Переклад Захаренка

Грають:

Мякий Зав. Держпримусу—Волошин, Швагрун
Чудаків—Зам. Зав. Держпримусу
Маківський, Колесниченко
Наривайтис—Зав. Відділом постачання Держпримусу—Францман
Поліна Олександрівна його дружина—Романенко, Грай
Ляп Зав. Відділом Складів Держпримусу—Грипак, Селюк
Одарка Павлівна його дружина—Лихо
Клавочка її сестра—Базілевич
Кулішов комендант Держпримусу—Хотишевський, Дрозд
Гапка—Горінь
Квасюк—машиністка Держпримусу—Степанова, Малеча, Травинська
Кругленький бухгалтер Держпримусу—Щербина
Іван Ярмолайович—касір Держпримусу—Риманів, Волошин
Кобельман—репортер газети „Вечірній ранок“—Дрозд, Грипак

Професор Чайкін—мешканець співжитла Держпримусу—Лойко
Кур'єрша Дуня—Беріжна

Мешканці співжитла Держпримусу { Степанова
Мітіна
Горнятко
Риманів

Зайців—робкор газети Держпримусу „Маяк Рахівника“—Горнятко, Малігрант

Фокін—монтьор Держпримусу—Малігрант

Очакста Член Місцкому Держпримусу—Горінь

Постановка Режисера Х. Шмаїна

Виставку веде пом. реж. Б. Берлянт

Режлаборант І. Маківський

Оформлення сцени та строї худ.

Саннікова

Музика—Заграничного.

Художник—Грипак.

Бухгалтер Куспрому—Францман
Грипак

Довгаль кур'єр—Дрозд

Шершенка—Маківський

Службовці Куспрому { Риманів
Щербина
Горінь
Беріжна

Хазяїн пивної—Щербина

Офіціанти—Горнятко, Брунько

Одвідувачі пивної—Мітіна, Степанова, Селюк, Швагрун, Базілевич, Романенко

Повії—Щелкунова, Травинська

Безпритульні—Беріжна, Малеча

Секретар Нарсуду—Хотишевський

Робітники—Риманів

Музиканти в пивній—Малігрант,

Колесниченко, Горінь

Селянин—Селюк

Skating-ring

Конферанс—Грипак, Лойко

Балагури—Романенко, Мітіна,

Маківський, Степанова,

Горнятко

Постановка режисера Я. Бортника

Оформлення сцени та строї худ.

М. Сімашкевич

Хореографія—Е. Купферова. Му-

зика—Заграничний

Художник—Грипак

Шпана

Ексцентро-комедія на 3 дії
Ярошенка.

Дієві особи:

Стрижак Зам. Зав. куспрому—Волошин, Швагрун

Олька—машиністка Куспрому—

Лихо, Грай.

ПОСПІШАЙТЕ ВНЕСТИ ПЕРЕДПЛАТУ НА 1928 РІК НА ЖУРНАЛ „ВАПЛІТЕ“

видання Вільної Академії Пролетарської Літератури, що виходить за редакцією
М. Йогансена, М. Куліша, І. Сенченка, О. Слісаренка, П. Тичини.

Передплативши вчасно журнал „Вapлiтe“—ви будете мати можливість як найшвидше зазнайомитись з такими творами, що будуть друкуватись в журналі „Вapлiтe“ протягом 1928 року:

М. ХВИЛЬОВИЙ—Вальдшнепи—роман (початок в 5 книзі за 1927 р.), листи з Німеччини, І. ДНІПРОВСЬКИЙ—Столиця республіки—роман; О. ЛЕЙТЕС—літературні портрети (П. Панч, П. Тичина, А. Любченко, Г. Ібсен, К. Гамсун, А. Франс, К. Едшмідт і т. д.), І. МАЙСЬКИЙ—хазяїн—повість; Люди чорного кварталу—повість. М. ЙОГАНСЕН—Нова теорія мистецтва на марксівському ґрунті. Питання сюжетної будови статті. Переклади з чужих мов. І. СЕНЧЕНКО—Подорож до Червонограда (початок в 5 книзі за 1927 рік). М. КУЛІШ—Народний Малахій; Так загинув Гуска—п'єси. Л. КВІТКА—Гец Бім-Бом—роман, переклад з єврейської. П. ІВАНОВА—Лабораторія смерті—роман. О. ДОСВІТНИЙ—Метаморфози—роман. А. ЛЮБЧЕНКО—Бакаєнь—повість. Ю. ЯНОВСЬКИЙ—Мемуари То-Ма-Ки—(публіцистика); Гордість—повість; портові новели. О. СЛІСАРЕНКО—Героїчні новели. П. ТИЧИНА—поезія. П. ПАНЧ—Розгон—повість. О. КОПИЛЕНКО—Твердий—повість. Г. КОЦЮБА—На терезах—повість.

Журнал „ВАПЛІТЕ“ 1928 р. виходитиме що-місяця, розміром 8-9 друк. аркушів і охоплюватиме, крім літератури, всі інші галузі мистецтва, як от: музику, архітектуру, скульптуру, театр, кіно, радіо, гравюру, графіку.

Освітлення цих важливих галузей мистецтва взяли на себе найкращі українські Союзні та зах.-європейські пролетарські фахівці.

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ НА 1928 РІК.

На рік—8 крб., на 6 місяців—4 крб. 25 коп. на 3 міс.—2 крб. 25 коп.

Комплект: журналу „Вapлiтe“ за 1927 р. коштує:

6 книг { для непередплатника 4 крб.
для річного передплатника 3 крб. 60 коп.

Адреса: Харків, ст-пасаж № 28—29

Театр Пролеткульт

По ту сторону щели (Профессор Друммонд)

Пьеса в 3 действиях (9 эпизодов)
А. Афиногенова, по Джеку Лондону.

Действующие лица:

Профессор Друммонд } Дьяков
Рабочий Биль Тодс }
Морган, банкир . . . Гаремов
Регина, его дочь . . . Федоренко
Секретарь Моргана . . . Давидов
Ван-Форст, профессор . . . Гандель
Ван-Форст, его жена . . . Богданова
Елена, их дочь . . . Ханченко
Веблен, спортсмен . . . Гальперин
Марго, секретарь Друммонда

Джо слуга Друммонда . . . Качеров
Харвард, издатель . . . Свистунов
Мак, председатель союза . . . Гаремов
Мэри секретарь союза . . . Ермакова
Томм-Ману, негр . . . Грудницкий
Ю-Ли, хозяин бара . . . Туманский
Патти, негритенок . . . Долгополов
Вильямс, шпик . . . Свистунов
Старший мастер . . . Алимов
Джонс, старый рабочий

Патрик	рабочие и рабочие-нифы	Гордиенко
Леслинг		Дудецкий
Новичек		Давидов
Боб		Долгополов
Гарри		Чишко
Джипси		Белопольский
Лиззи		Хатьянов
Анна		Васильева
Кетти		Бурштейн
Сыщик		Богданова
1-й полисмен		Хатьянов
2-й полисмен		Туманский
1-й репортер		Дудецкий
2-й репортер		Качеров
Графиня Лежинская	Белопольский	
Князь Головин	Бурштейн	
Матрос	Чишко	
Ковбой	Хатьянов	
1-ый	фашисты	Алимов
2-ой		Качеров
3-ий		Долгополов
4-ый		Гальперин
		Алимов

Гости у Моргана: Васильева, Майзель, Ермакова, Алимов, Гальперин, Долгополов, Качеров.

Постановка **Лукацкого**

Художник **Босулаев**

Композитор **Мейтус**

Танцы в постановке **Вигглева**

Лаборанты: **Босулаев, Гаремов**

Художественный руководитель **Захарий Вин**

Управляющий театром **Муренко**

Театр Музкомедии

Маскоточка

Музык. ком. в 3-х дейст. В. Бромме.
Гунильда Кастель Стеендорф . . . Каренина
Марион, ее дочь Светланова, Попова
Нанетта, камеристка Марион . . . Шульженко

Фризенбург, министр . . . Таубе
Эрик, его сын . . . Гедройц
Круг Вестергард . . . Янет
Гаральд, его племянник . . . Райский
Марион Де-Лорм танцовщица . . . Белецкая

Кнут Берген }
Фриттоф Версенсен }
Гояльмф Ненсен } моряки
Фермон Гобсен }
Иенс, Стюард }
Слуга . . . Ромашкевич
Пост. гл. реж. Ф. С. Таганского
Дирижирует главн. дирижер . . . Н. А. Спиридонов
Балетмейстер . . . А. С. Квятковский
Ведет спектакль . . . Л. Г. Маленский

Коломбина

музком. в 3 д. муз. А. Рябова.
Графиня Коллета . . . Попова
Маркиз Филипп . . . Таубе
Октав Дюпорей . . . Райский
Пикадор . . . Янет
Кайтал . . . Таганский
Этелька . . . Болдырева
Жопонэ . . . Шадурский
Жорж . . . Брянский
Рауль . . . Десямар
Эрнео . . . Забайкалов
Матрос . . . Толин
Лакей . . . Ромашкевич

Постановка гл. режис. Ф. С. Таганского.
Дириж. С. Д. Солящанский.
Балетмейстер А. С. Квятковский
Прима-балерина Н. В. Пельцер
Спектакль ведет Л. Г. Маленский.

В стране долларов

музком. в 3 д. муз. Лео-Фаля
русс. текст Норина.
Джон Кудер, президент угольного треста . . . Васильчиков
Алиса, его дочь . . . Попова
Дези грей, его племянница . . . Болдырева
Дик, его племянник . . . Десямар
Фреди Вербург . . . Бравин
Ганс Фон-Шлик . . . Таганский
Ольга Любинская, укротительница львов . . . Меджи
Том Кудер, брат Джона . . . Хенкин
Мисс Томпсон, экономка . . . Каренина
Джемс, каммендинер . . . Толин
Биль, шоффер . . . Ромашкевич
Постановка главного режисера Ф. С. Таганского
Дирижирует главн. дирижер Н. А. Спиридонов
Прима балерина Н. В. Пельцер
Балетмейстер А. С. Квятковский
Спектакль ведет Л. Г. Маленский

Женихи

Муз. ком. в 3-х действ. муз. Дунаевского

Действующие лица:

Иван Самсонович . . . Хенкин
Аграфена Саввишна . . . Наровская
Филат Игнатьевич гробовщик . . . Янет
Извозчик . . . Васильчиков
Повар . . . Таубе
Дьякон . . . Мокренский
Роман Казимирович, маркер . . . Бразин
Жундриков . . . Брянский
Монашка . . . Меджи
Мадам Пендрик . . . Каренина
Антип . . . Шадурский
Ермолай } подмастерья
Бобков } гробовщика . . . Толин
Фининспектор . . . Нехорошев
Старик . . . Забайкалов
Преддомкома . . . Гедройц

Постановка главного режисера Ф. С. Таганского

Директор. С. Д. Солящанский

Художник Супонин

Балетмейстер. Квятковский

Ведет спектакль Маленский

Веселая вдова

Муз. комед. в 3-х действиях
Ф. Легара

Действующие лица:

Барон Зета . . . Васильчиков
Валентина, его жена . . . Белецкая
Граф Данило . . . Бравин
Ганна Главари . . . Наровская
Камилл де Росильон . . . Лентовский
Каскада . . . Брянский
Сен-Бриош . . . Десямар
Кромов . . . Таубе
Ольга, его жена . . . Шульженко
Богданович . . . Шадурский
Сильвиона, его жена . . . Меджи
Прасковия . . . Каренина
Негуш, секретар посольства . . . Янет

Постановка главн. режисера . . . Ф. С. Таганского

Дирижирует . С. Д. Солящанский

Балетмейстер . А. С. Квятковский

Прима-балерина . Н. В. Пельцер

Ведет спектакль . . . Маленский

ПЕРЕДПЛАТА НА 1928 РІК

П
Е
Р
Е
Д
П
Л
А
Т
А
Н
А

НОВЕ МИСТЕЦТВО

ІЛЮСТРОВАНІЙ ТИЖНЕВИК ВИДАН-
НЯ ВІДДІЛУ МИСТЕЦТВ НКО УСРР

МІСТИТЬ статті в справах театру, образотворчого мистецтва,
музики й кіно, рецензії, хроніку мистецького життя

Програми й лібрето всіх хар-
ківських та київських театрів,
списки п'єс дозволе-
них вищим репер-
туарним комітетом

1928

Р
І
К

КОНТОРА
Й РЕДАКЦІЯ:
ХАРКІВ,
ВУЛ. К. ЛІБ-
КНЕХТА, 9,
ТЕЛ. 1-68

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ

на 1928 рік

На 12 міс. 8 карб.

На 6 міс. 4 карб. 25 к.

На 3 міс. 2 карб. 25 к.